

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 779

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος

Πρὸς

Τὸ Εὐσεβὲς καὶ Φιλόχριστον Πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας
Τιμιώτατοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

«ΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΜΑΙ ΥΜΙΝ
ΧΑΡΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ»
(Λουκ. Β' 10)

Φθάσαντες εἰς τὸν μοναδικὸν καὶ πάλιν ἱστορικὸν σταθμὸν τῆς ἀεννάως καὶ ἀκατασχέτως ρεούσης ζωῆς συμπάσης τῆς Ἀνθρωπότητος ὡς λησμονήσωμεν, πρὸς στιγμὴν, τὴν κλαγγὴν τῶν φοβερῶν τῆς ἐποχῆς ὅπλων ἅπτα συγκλονίζουν καὶ ἀπειλοῦν καὶ αὖθις ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ὡς σπεύσωμεν προσκυνηταὶ εὐγνώμονες εἰς τὸ Θεοδέγμον Σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, διὰ νὰ δεχθῶμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ Νηπίου καὶ διὰ νὰ λάβωμεν, ἡμεῖς οἱ κουρασμένοι ὁδοιπόροι τοῦ παρόντος βίου, τὸ παυσίλυτον μὴ-

νυμα τῆς χαρᾶς τὸ ὅποιον εὐαγγελίζεται πρὸς τοὺς ἀγρυλοῦντας Ποιμένας, Ἀσᾶ, Ἐφραίμ καὶ Ἐλεαζάρ ὁ ἐξ Οὐρανοῦ Ἄγγελος.

Ἡ κουρασμένη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου διψᾷ διακῶς τὴν χαρὰν, οὐχὶ τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν προσφέρει ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς, διότι αὕτη εἶναι ὑποκατάστατον χαρᾶς τὸ ὅποιον, ἀλλοίμονον, δὲν διαρκεῖ πολὺ. Εἶναι μία χαρὰ αἰσθησιακοῦ, ἀτομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ εὐδαιμονισμοῦ, ἥτις καταλήγει εἰς ἀπογοητεύσεις, πικρίαν, καὶ, οὐχὶ σπανίως εἰς τὴν βίαν καὶ τὴν αἱματοχυσίαν.

Ἡ προσφερομένη παρὰ τοῦ Ἀγγέλου Χαρά, ξεκουράζει, παιδαγωγεῖ, λυτρώνει, διότι εἶναι χαρὰ ἀνέσπερος, χαρὰ ἀδιόπτωτος, χαρὰ ἡ ὁποία γιγαντῶνει καὶ ἐξυψοῖ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Οὐδεὶς ἀντιλέγει ὅτι κατὰ τὴν θεελλώδη παροῦσαν ἐποχὴν, ὁ μηχανικὸς καὶ τεχνικὸς πο-

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ Ο ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

«Είληφας ἐκ Θεοῦ, ἀγγελικῇ ζωῇ σου, λαμπρὰς ἀντιπροσώπους, εἰς ποῖός σε θάρσυνον, Πατὴρ Πατὴρ ἡμῶν».

Ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρξεν ἡ χώρα, ἥτις ἀνέδειξε πλείστους Ὁσίους. Μοναχοὶ ἀνεχώρουν τῶν πέλσεων, περυσόμενοι εἰς τὰς ἐρήμους, ἵνα ἀναδυθῶν εἰς πνευματικούς ἀγῶνας, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἡθικὴν τῶν τελείων. Τοιοῦτος τυγχάνει καὶ ὁ κατὰ τὴν θὴν τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐορταζόμενος Ὁσιος Πατάπιος.

Ὁ Ὁσιος ἐγεννήθη τῷ 350 μ. Χ. εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου, ἐκ γονέων εὐσεδῶν, ὅτινες, ἀνέδρεψαν αὐτὸν ἐν εὐσεδεῖα καὶ ἐνεφύ-

τευσαν αὐτῷ τὴν πρὸς Κύριον ἀγάπην. Νέος τῇ ἡλικίᾳ ἀρνείται τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐγκόσμια καὶ ἀτενίζει πρὸς τὰ πνευματικά καὶ οὐράνια. Ὁδηγεῖ τὰ θέματα τοῦ εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβεννησιωτῶν. Καὶ ἐκεῖ σκεπτεται εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν περισυλλέγηται καὶ τὴν μελέτην τῶν ἁγίων Γραφῶν. Τὸ ἔκτατό τοῦ καθίσταται γνωστὸν τοῖς πᾶσι. Πληθὺς μοναχῶν καὶ λαϊκῶν τὸν ἐπισκέπτεται, πρὸς ὠφέλειαν ψυχικὴν. Καὶ ἐνθ' ὁ Ὁσιος ἐπιθυρεῖ τὴν ἀφάνειαν, αἰφνης ἀφικνεῖται εἰς τὴν Μονὴν ἀντιπροσωπεύει τῆς πόλεως Θηβαίδος, ἥτις, στείλει αὐτῷ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ πατρίδι (Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

λιτισμός θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου ὅλας τὰς εὐκολίας τῶν ἐφευρέσεων αὐτοῦ, διὰ μίαν ὄντονα καὶ εὐχάριστον ζωὴν, διὰ μίαν χαρὰν τοῦ ἀτόμου.

Ἀλλὰ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Πάντα ταῦτα ἱκανοποιῶν τὴν ἐσωτάτην φύσιν τοῦ ἀτόμου; Δίδουν ἀληθῆ χαρὰν καὶ ἱκανοποιῶν ἀπολύτως τὴν ἀνήσυχον ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὰ θεάματά, αἱ διασκεδάσεις, ὁ πλοῦτος, τὰ ταῖδια καὶ τόσα ἄλλα ὑλικά ἀγαθὰ τοῦ παρόντος αἰῶνος; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἄκρως ἀποκαρδιωτικὴ καὶ ἀπογοητευτικὴ, δεδομένη ἐκ τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Λεῖπει σήμερον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπων ἡ Μία, ἡ Βασιεῖα, ἡ Μεγάλῃ Χαρὰ τῆς ζωῆς, ὁ Ἰησοῦς, τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ, ὁ Σαρκαθεὶς Θεὸς καὶ Ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ καὶ εἰς μέρη ἐνθα διατείνονται ὅτι ἔχουν τὸν Κύριον, ἐκεῖ ἔχουν παραποιήσει τὴν Θεῖαν Διδασκαλίαν Του, διὰ τοῦτο ἡ Χαρὰ αὐτῶν εἶναι ψευδὴς καὶ φευγαλέα, εἶναι χαρὰ ἐφήμερου στιγμῆς, χαρὰ τῶν αἰσθησεων, τῶν κρότων καὶ τῶν μηχανῶν, καὶ, δὲν ἀναδύσει ἐξ ἀγνῶν πηγῶν, δὲν πηγάζει ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἔχει γνωρίσει ἀληθῶς τὸν Τεχθέντα Κύριον.

Ἡ ἀληθὴς Χαρὰ τῆς Βηθλεὲμ, διαλαλεῖ τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος, πορεύεται πρὸς τὸν Οὐρανόν, ὅτι δὲν εἶναι ἐρηπὼν σκώληξ, ὅστις μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου μηδενίζεται καὶ ἐξαφανίζεται, ἀλλὰ ὡς τέκνον Θεοῦ τοῦ Ζώντος δύναται ἀφόδως εἰς τὴν ζωὴν νὰ ἀγωνίζεται τὸν καλὸν ἀγῶνα διὰ νὰ φθάσῃ ἀφόδως καὶ ἐλευθέρως εἰς τὴν μακαριότητα καὶ τὴν αἰωνιότητα τοῦ Ἀθανάτου Πατρός.

Ἡ Χαρὰ τῆς Βηθλεὲμ, ἀποδομεύει τὸν ἀνθρώπον ἐκ τῆς τυραννίας καὶ τοῦ ἀγχους, τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς σκληρότητος, τοῦ ἀπανθρώπου ἀνταγωνισμοῦ καὶ τὸν χειραγωγεῖ εἰς τὴν

πλατεῖαν λεωφόρον τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀληθοῦς Χαρᾶς.

Εἰς τὴν «κοιλιάδα τῶν κλαυθμῶν», ὡς ὠνόμασαν οἱ ἀπαισιόδοξοι τὸν παρόντα κόσμον, ἐρχεται σήμερον ὁ Μέγας Παρηγορητὴς τοῦ κόσμου διὰ νὰ εἴπῃ πρὸς πάντας: ΜΗ ΚΛΑΙΕΤΕ! Καὶ γλυκαίνει τὸν πόνον καὶ ἡμερεύει τὰ πάθη καὶ σφογγίζει τὰ δάκρυα τῶν πληγωθέντων καὶ τραυματισθέντων καὶ ὑποδεικνύει πατρικῶς τὴν Πηγὴν τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς ἀληθείας.

Ἄς ἀκούσωμεν, λοιπόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἱερισθήτα, σήμερον τὸ μήνυμα τῆς Χαρᾶς, ὅπερ εὐαγγελίζεται διὰ τῶν ποιμένων πρὸς σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ Ἄγγελος Κυρίου. Κουρασμένοι καὶ ἀπογοητευμένοι ἐκ τῶν ὑποκαταστάσεων τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου, ὅς προσκυνήσωμεν γονυκλινῶς μετὰ τῶν Μάγων καὶ τῶν Ποιμένων, τὸ Θεῖον Βρέφος καὶ ὅς ἀπολαύσωμεν τὰ ὑπερούσια δῶρα Αὐτοῦ, τοῦλάχιστον τώρα. Ἰσως νὰ εἶναι πολὺ ἀργά, εἰς τὴν τῶρα τὰ περιφρονήσωμεν. Καὶ ὅς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ Χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος καὶ ἀγήρατος καὶ ἄφθορος τῆς Βηθλεὲμ, θὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, τὰς οἰκαγενείας ἡμῶν, καὶ, εἰς σύμπασαν τὴν Χριστοφόρον καὶ Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πατρίδα.

Ἐπευχόμενοι Ὑμῖν ἀπᾶσιν, τὸν ἐπιτέλλοντα ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, φορέα παντός καταθυμίου, διατελοῦμεν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης ἀπόντων Ὑμῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πόλεως Ἑλλάδος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀποστολικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν
Χριστοῦγεννα 1980

Τῷ ἄγοντι τὰ Σεπτὰ Αὐτοῦ Ὀνομαστήρια Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Κυρίῳ ΑΥΞΕΝΤΙΩΙ
τῷ Α΄, οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἑλλάδος καὶ Ἀλλοδαπῆς
οἰκῶς εὐχονται, ὅπως ὁ Δεσπότης Χριστὸς χαρίζηται Αὐτῷ ὑγείαν
ἀδιόλητον, ἵνα διαποιμάνῃ ἐπὶ ὅτῃ μνηστῆρ τοῦ Λογικόν Ποίμνιον
τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Του.

(Συνέχεια εκ της 2ας σελίδος)
του. Ο ταπεινός Μοναχός αρνείται. Τα πλήθη τόν επισκέπτονται συνέχεια. Και τότε διά πρώτην φοράν αίτούνται την βοήθειάν του.

Τήν εποχήν εκείνην ἐνεφανίσθη ἐν Θηβαΐδι πανώλης. Οἱ κάτοικοι ἀπηυθύνθησαν εἰς τόν "Όσιον, ἐξαιτούμενοι τῆς προστασίας του. Ὁ "Όσιος μὴ ἐπιθυμῶν τὴν δημοσίαν ἐμφάνισιν, ἤρνηθη, πλὴν ὁμως νυκτὸς βαθείας ἐξῆλθε τῆς Μονῆς του καὶ ἐπεσκέφθη τοὺς ἀσθενοῦντας, παρέχων αὐτοῖς τὴν ἴασιν. Ἀλλὰ δὲν ἐτέλεσε μόνον τὸ θαῦμα αὐτό. Ἐθεράπευσε καὶ τινα ἡγοζόμενον Σερapiώνα ὀνόματι, ὡς καὶ παράλυτον τέκνον χήρας γυναικός. Ἡ φήμη του ἐξαιπλοῦται συνεχῶς. Ὁ "Όσιος ἀποφεύγων τὴν δημοσιότητα, ἀναγκάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἐνθα πλησίον τοῦ φρουρίου τῶν Βλαχερνῶν διαμένει. Καὶ ἐδῶ ἡ θεραπευτικὴ του ἰδιότης τοῖς πᾶσι αἰσθητὴ καθίσταται. Τυφλὸς ἐκ γενετῆς ἀνέβλεψε, ὕδρωπικός ἰάθη, δαιμονισθεὶς τοῦ δαιμονίου ἀπηλλάγη, καρκινοπαθὴς γυνὴ τοῦ θανάτου ἐσώθη καὶ πλείστα ἄλλα θαυμάσια ὁ Ἅγιος Θεὸς διὰ μέσου τοῦ Ὁσίου Παταπίου ἐτέλεσε.

Ὁ ἀσκητικὸς ὁμως Πατὴρ, ὁ «νοῦν παθῶν πατάξας», ἀντιλαμβάνεται τὸ τέλος τοῦ ἐπιγείου βίου του. Καλεῖ πλησίον του τοὺς μαθητὰς του,

δίδων αὐτοῖς τὰς τελευταίας πνευματικὰς συμβουλὰς, καὶ οὕτω παραδίδει τὴν ἁγίαν ψυχὴν του τῷ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐν ἔτει 463 μ. Χ. Τὸ θεῖον Λείψανόν του ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Κων)πόλεως, εὐρέθῃ δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἱσταμένου αἰῶνος ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ τοῦ "Ορους τῶν Γερανείων, κείμενον παρὰ τὸ Λουτράκιον Κορινθίας, ἐνθα ὁ "Όσιος πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βασιλεύουσαν, ἱκανὸν χρόνον ἡσκήτευσεν, δοξάζων τὸν Κύριον τῶν ἀπάντων.

Τοιοῦτος ἐν συντομίᾳ ὑπῆρξεν ὁ ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἐν Κων)πόλει τελειωθείς καὶ ἐν Αὐστρακίῃ θαυματουργῶν Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Πατάπιος, πρὸς ὃν ἐν πίστει καὶ καρδίᾳ καθαρῶ ψάλλωμεν: «Χαίροις ὁ τῆς Αἰγύπτου θλαστής, ὁ ἐν ἐρήμῳ μὲν ὡς ἄσκαρος πρότερον, ἀσκήσας ἐρωτὶ θεῷ, καὶ θριαμβεύσας ἐχθροῦ, θεῖα συμμαχίᾳ τὴν παράταξιν, ἐν πόλει δὲ ὑπερον, διαλάμπας τοῦ Βύζαντος, θαυμάτων αἰγλή, καὶ πλουσίους χαρίσματα, τῆς ἀμέμπτου σου, πολιτείας Πατάπιε· ὅθεν σε μακαρίζομεν, ὡς θεῖον θεράποντα, καὶ νοσημάτων παντοίων, θεραπευτὴν συμπαθέστατον, Χριστὸν δυσωποῦντα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος».

† Ὁ Πατρὼν ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΠΙΟ ΚΑΤΑΤΡΕΓΜΕΝΟΙ

Εἶναι ἀδιαφιλονίκητη πραγματικότης τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει πάνω στὸ φλούδι τῆς γῆς καμμιὰ ἄλλη τάξις ἀνθρώπων, πού νὰ ἀντιμετωπίζῃ τόσο ἀπάνθρωπο καὶ συνήθως ἀδικαιολόγητο κατατρεγμὸ ὅσο ὁ Κλῆρος.

Τὸν Κλῆρο θὰ εἰρωνευθοῦν καὶ θὰ ἐμπαΐξουν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Τὸν Κλῆρο θὰ διασύρουν αἰδοσταχτὰ οἱ κάθε λογῆς ἐπικριτὲς. Τὸν Κλῆρο θὰ μισήσουν ἀσπονδοὶ καὶ θὰ διώξουν με ὀμότητα, καὶ γιὰ τὸν Κλῆρο θὰ ἐκυφάνουν ἀπρόσκοπτα τὶς δεινότερες συκοφαντίες οἱ σύγχρονοι Κάιν.

Γιατί ὁμως:::

Ἀπλούστατα, γιατί ἀντιπροσωπεύει τὴ θρησκεία τοῦ Θεανθρώπου, καὶ δυστυχῶς αὕτῃ τῇ σώτειρα θρησκείᾳ τὴν ἀπεχθάνονται, δὲν τὴν ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ χάους καὶ τῆς συγχύσεως. Κυριαρχεῖ μιὰ ἀντίληψις, πῶς ὁ Κλῆρος παίζει τὸ ρόλο τοῦ φρένου καὶ πῶς στέκεται ἐμπόδιο στὸ ἀσυλλόγητο κι ἀμαρτωλὸ τρεχαλητὸ τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη ὅτι γίνεται ὁ ἐλεγχος παρανόμων πράξεων κι ἔργων πού φέρουν τὴ σφραγίδα τῆς ὁπιστίας. Συντελοῦν, ὁμως, ἀφάνταστα στίς δυσμενεῖς ἐπικρίσεις καὶ στὰ πικρόχολα σχόλια οἱ ἀδυναμίες καὶ τὰ ἀδικαιολόγητα σφάλματα τῶν κληρικῶν, πού σκανδαλίζουν καὶ προκαλοῦν ὑπερβολικά. Γιατί ἀκό-

μα καὶ οἱ ψυχροὶ καὶ οἱ ἐντελῶς ἀδιάφοροι καὶ ἄθρησκοι ἀπαιτοῦν νὰ στέκεται ὁ κληρικὸς πῶς πάνω ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, πού μαστίζουν τὸ λαό. Εἶναι ὁμως καὶ περιπτώσεις πού ἐπιχειροῦν οἱ κριτὲς τοῦ κλήρου νὰ δικαιολογήσουν τοὺς ἐκτροχιασμούς τους ἀπ' τὸν ὀρθόδοξο κανόνα με τὸ νὰ ὀχυρώνωνται πίσω ἀπ' τὰ ἀμαρτωλὰ καμώματα καὶ λάθη τῶν κληρικῶν. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι, ὁ μανιακὸς πόλεμος καὶ τὸ ἄφρημα τῶν ὑλιστῶν καὶ ἀθέων, πού τὰ πάντα μηχανεύονται γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ ξερρίζωμα τῆς θρησκείας, δημιουργοῦν αὐτὴ τὴ ζοφερὴ εἰκόνα, πού μειώνει κυριολεκτικὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τῆς θρησκείας. Εἶναι αὐτοὶ πού φαντάζονται εὐκολὴ καὶ ἐφικτὴ τὴν ἱσοπέδωσιν τῆς κι ἐργάζονται με ὅλα τὰ ἀνέντιμα μέσα νὰ τὴν κερδίσουν. Γιατί, ὅπως πολὺ καλὰ τὸ γνωρίζετε, εἶναι μέσα στὴν ἀμαρτωλὴ καὶ ἐνοχὴ φύσιν μας βαθεῖα ριζωμένη ἡ ἀντίδρασις στὰ πνευματικὰ πράγματα καὶ ἡ ἀμφισβήτησις τῶν ἠθικο-πνευματικῶν ἀξιών. Ἀρνούμεθα νὰ διώσωμε ὅσα ἐντέλλεται ἡ θρησκεία, γιατί πῆρε ἄρκετὸ ἔδαφος τῆς υπάρξεως καὶ τῶν αἰσθημάτων μας τὸ ποικιλόμορφο κακὸ, πού ἀπαιτεῖ ἀχαλίνωτη ἐλευθερία σὲ μιὰ ἀσύδοτη ζωὴ. Νά, λοιπόν, γιατί ἡ θρησκεία θεωρεῖται σάν «λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου» με τὴν παρουσία τῆς Ἐκ-

κλησίας! Μά εκείνος, που προπαντός και συνεχώς εφευρίσκει τρόπους, για τόν πλήρη αφανισμό της θρησκείας και τὸ θάψιμο τῶν υπηρετῶν καὶ ἐργατῶν της, εἶναι ὁ πολυμήχανος διάβολος, ὁ ἄρχων καὶ ποιητὴς τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, ὁ πρωτομάστορας τῆς δολιοφθορᾶς, πού ἀκατάπαυστα υποδαυλίζει καὶ υπερμεγεθυίνει κάθε ἱερατικὸ σκάνδαλο καὶ προωθεί καὶ ἐνθαρρύνει κάθε ἐγγχείρημα πού ἀφορᾷ τὴν κατacreούρησι τοῦ κλήρου.

Κανένα ἄνθρωπο στὸν κόσμο δὲν μισεῖ καὶ δὲν φθονεῖ ὁ ἀρχέκακος τόσο, ὅσο τὸν κληρικὸ, γιατί γνωρίζει, πὼς ἀπ' τὰ χέρια του κρέμεται ἡ σωτηρία μυριάδων ψυχῶν. Γι' αὐτὸ καὶ μεθοδεύει χίλιους δυὸ τρόπους καὶ σπῆνει ἀναρίθμητες παγίδες γιὰ νὰ ἐγκλωβίσῃ καὶ ἀκολουθῶς νὰ πατάξῃ τὸν κληρικὸ—ποιμένα, ὅπως λέγεται στὴ γλῶσσα τοῦ εὐαγγελίου, μὲ ἀπώτερον σκοπὸ νὰ σκορπιστοῦν τὰ πρόβατα, οἱ πιστοί, στὶς λαθυρινθώδεις ἀτραπούς τῆς ἀσεβείας καὶ ἀμφιβολίας. Αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς καὶ πολλάκις ἀόρτος δάκτυλος τοῦ σατανᾶ εἶναι κείνος, πού μπερδεύει καὶ σκοπίζει πολλές φορές τὸ λογικὸ τῶν κληρικῶν καὶ δημιουργοῦνται τὰ ἐκκλησιαστικὰ σκάνδαλα μὲ τίς γνωστὰς ἐπιπτώσεις. Εἶναι ἡ τρικλοποδιὰ, πού ἐντεχνα βάζει ὁ καταχθόνιος ἐργάτης φθοροποιῶν ἐπινοήσεων στὰ πόδια τῶν κληρικῶν. Αὐτὸς ἀποτυφλώνει, σκοπίζει καὶ ἐπηρεάζει σὲ σημείω, πού ὁ ἴδιος ὁ κληρικὸς ἐνῶ κηρύττει Χριστὸν ἀφ' ἐνὸς μὲ τὸ λόγο μὲ τὴν πράξη ἀφ' ἐτέρου «ἀνασταυρώνει Χριστόν». Καὶ εἶναι παρατηρημένο, πὼς ἀδυναμίες ἀσυγχώρητες καὶ σφάλματα ἀδικαιολόγητα βαρύνουν πολ-

λοὺς κληρικούς, πού δὲν θὰ τὰ παρουσίαζαν οὔτε ἀπλοὶ ἰδιῶτες.

Αὐτὲς δυστυχῶς εἶναι οἱ μελάνχολες πλευρὲς καὶ οἱ μελανὲς καὶ ἀπαισιόδοξες πτυχὲς τοῦ καθόλου ποιμαντικὸ ἔργο μας. Εἶναι δραστηριότητες πού ἰσοδυναμοῦν μὲ δυναμίτη ἀπὸ θέμελα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πού ὀδηγοῦν σὲ πνευματικὴ αὐτοκτονία πλήθος ἀστήρικτες ψυχές.

Ὅτι καὶ νὰ συμβαίη ἀπ' τοὺς ἀνταγωνιστὲς τῆς θρησκείας, τάλαιπωριές, δυσφημίσεις, διώξεις, εἶναι γιὰ μᾶς δόξα, τιμὴ καὶ κλέος ἱερό, ἀρκεῖ νὰ «ἀντιμετωπίζωμε ἡρωικά, γενναῖα καὶ σὰν πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ἀφοῦ βέβαια θὰ ἔχωμε τὴ συναίσθησι, ὅτι πάσχομε γιὰ τὸ Χριστό καὶ «τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέρομεν» ἀγογγυστως. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι τὸ ἔργο τῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας νὰ διασύρουν καὶ νὰ ἀχρηστεύουν τὸ ὄνομα καὶ τὸ κύρος καὶ τῶν πιὸ ἀθῶων, ὀνειδιητῶν καὶ πιστῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ κείνων τῶν κληρικῶν πού ζοῦν καὶ ἀγωνίζονται στὸν ὁμορφὸ ἀγῶνα μὲ μόνο σύντροφο τὴν αὐταπάρνησι.

Μὰ ἡ ωραιότερη ἄμυνα καὶ ἡ πιὸ θαρραλέα ἀπάντησι στὸν ἀπαίσιο καὶ ἀπάνθρωπο τοῦτο κατατρεγμὸ τοῦ κλήρου εἶναι ἡ ὁλοφύτεινη, ἀγγελαιοειδὴς καὶ ἀγία παρουσία τοῦ κληρικοῦ στὴ βουρκώδη καὶ φαύλῃ τούτῃ κοινωνίᾳ, γιατί σ' αὐτοὺς πού εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ραββί, πὼς θὰ μισηθοῦν καὶ θὰ διωχθοῦν καὶ θὰ μαρτυρήσουν, ἔδωκε καὶ τὸ μεγάλο προνόμιο νὰ εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» καὶ «τὸ ἀλάτι τῆς γῆς»!

† Ὁ Ἀμερικὴς ΠΑΪΣΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΥΝΤΑΣ

Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐστερεώθη εἰς τὰ δάκρυα καὶ τὰ αἵματα τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη, ἡ διακρατήσασα ἀλώθητον τὴν Παρακαταθήκην τῆς Πίστews, πλείστα ὅσα ὑπέστη. Οἱ ἐχθροὶ ἐκ τῶν ἐσωθεν καὶ τῶν ἐξωθεν ἀρκετοί. Πάντες οὗτοι, ἐπιδιώκουν τὴν ἄλωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἵνα μὴ ἀκούεται φωνὴ ἐπιτιμητική.

Οὕτω, ἀποτυχόντες οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ εἰς τὴν προσπάθειάν των ὅπως πείσωσι τὴν ὑγιᾶ μερίδα, τὴν χλευαστικῶς ἀποκαλουμένην «Παλαιοημερολογητικήν» ὅτι, τὰ ὑπὸ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων αποφασισθέντα περὶ Ἑορτολογίου τυγχάνουν «μῦθοι», ἐπετέθησαν ὕστερον κατὰ τῶν Ποιμανόντων τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἀρχιερέων, πειρώμενοι νὰ ἀποδείξουν τὴν «ἀντικανονικότητα» αὐτῶν.

Θεωροῦντες περιττὸν νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς λεπτομερείας, ἀφορώσας τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα, τὸ προελθὸν ἐκ τῆς ἐπαράτου ἐορτολογικῆς καινοτομίας, διότι, περὶ αὐτοῦ ἐγράφησαν

τόσα, ὅσα διὰ καμμίαν ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν, περιοριζόμενα ἀπλῶς εἰς τινὰς σημειώσεις, αἰτινες, ὁμιλοῦσι διὰ τὸ πού εὐρίσκεται ἡ κανονικότης.

1. Ἰσχυρίζονται οἱ πολέμιοι ἡμῶν, ὅτι ἡ χειροτονία ἡμετέρου Ἀρχιερέως τελεσθεῖσα ἐκτὸς Ἑλλάδος, καὶ ὑπὸ Ἀρχιερέων ἀλλοτρίων τοῦ Ἑλλαδικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος, τυγχάνει «ὑπερόριος», καὶ κατὰ συνέπειαν ἄκυρος. Πᾶς ὅμως μελετητὴς ἢ ἐρευνητὴς, ἐπιθυμῶν νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα σωστά, μελετᾷ ἀνεπαίστως καὶ ἐρευνᾷ ἀνευ προκαταλήψεως τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς μέλλει νὰ ἀσχοληθῇ. Οὕτως, ἐὰν οἱ ἐπικριταὶ ἡμῶν ἵσταντο πρὸ τῆς πραγματικότητος, θὰ ἀντελαμβάνοντο, ὅτι, ἡ γνωμάτευσις «ὑπερόριος», οὐδεμίαν ποινικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἰσχὺν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Διότι, ἵνα ἐφαρμοσθῇ ὁ ὅρος οὗτος, θὰ ἔδει νὰ ὑπῆρχον ἐν Ἑλλάδι, καθ' ὃν χρόνον διεπράχθησαν αἱ χειροτονίαι, Ἐπίσκοποι Ὁρθόδοξοι καὶ Κανονικοί. Ἐπίσκοποι, μὴ ἀποδεχθέντες τὸ ἐορτολογικὸν Σχίσμα.

Ἐπίσκοποι, ἀνεπηρέαστοι Οἰκουμενιστικῶν κηρυγμάτων. Ἐπίσκοποι, προσηλωμένοι αὐστηρῶς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν. Ἀλλ' ὑπῆρχον τοιοῦτοι; Ἀπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος ἀποδεχθέντες τὴν ἐορτολογικὴν μεταβολὴν, ἐτήρησαν σιγὴν ἰχθύος. Οὐδεὶς διεχώρησεν εὐθὺς, πλὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῷ 1935. Οὗτοι, λοιπόν, προέβησαν εἰς χειροτονίας τεσσάρων Ἐπισκόπων. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπτά τούτων Ἐπισκόπων ἕτεροι παλινώδησαν ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἕτεροι ἐξεδήμιον εἰς Κύριον. Τὸ Ποίμνιον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμείναν ἀκέφαλον. Τίς θὰ ἐτίθετο εἰς τὴν ἀρχήν; Τίς θὰ ἐχειροτόνη καὶ ἐνεκαίνιαζε Ναούς; Ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ ἦτο ἡ παρουσίᾳ Ἀρχιερέως. Τότε καὶ μόνον ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀπερυσμύθη εἰς τὴν Ὑπερόριον Λευκορωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, αἰτησάμενη χειροτονίαν Ἀρχιερέως.

Ἐὰν ἀνατρέξῃ τις εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, θὰ συναντήσῃ πλείστα παραδείγματα «ὑπερορίων» χειροτονιῶν. Οὕτως ὁ Θεοδώρητος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ του Ἱστορίᾳ (Βιβλ. Δ' κεφ. 13), μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι, ὁ Ἅγιος Εὐσέβιος Ἐπίσκοπος Σαμοσάτων, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρειανῆς αἵρέσεως «μαθὼν πολλὰς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐρήμους εἶναι ποιμένων, στρατιωτικὸν ἐμπεχόμενον σχῆμα, καὶ τῖάρα καλύπτων τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν Συρίαν περιήει καὶ τὴν Φοινίκην, καὶ τὴν Παλαιστίνην, Πρεσβυτέρους χειροτονῶν καὶ Διακόνους, καὶ τὰ ἄλλα τάγματα τῆς Ἐκκλησίας ἀναπληρῶν» εἰ δέ ποτε καὶ Ἐπισκόπων ὁμογνωμόνων ἐπέτυχε, καὶ Προέδρους τοῖς δεομέναις Ἐκκλησίαις προϋβάλετο». Ὡσαύτως ἡ Ἱστορία μαρτυροῖ, ὅτι ἐκ τοῦ Βυζαντίου ἀπεστέλλοντο Ἀρχιερεῖς πρὸς διαποίμανσιν τῶν Πιστῶν τῆς Ρωσίας. Οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι, ὡς εἰκός, ἔφερον τίτλους Βυζαντινῶν ἐπαρχιῶν. Ἐχειροτόνουν ὅμως ἐν Ρωσίᾳ Πρεσβυτέρους καὶ διακόνους καὶ ἐχειροθέτουν ὑποδιακόνους καὶ ἀναγνώστας. Καὶ ἐρωτῶμεν: Τί νὰ ἐγίναν ἄρα γε αἱ χειροτονίαι αὗται; Ἀνεγνωρίσθησαν ἢ ἠκυρώθησαν; Διότι καὶ εἰς τὰς δύο — ἐκ τῶν πολλῶν — περιπτώσεις, αἱ χειροτονίαι θεωροῦνται «ὑπερόρια».

2. Ἄλλος λόγος ἀντικανονικότητος προβάλλεται, ἢ μὴ ἐπικύρωσις τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος τῆς Χώρας, καὶ ἢ πρὸς αὐτὸν ἑλλειψίς διαβεβαίωσης ἐκ μέρους τούτων. Ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ, ποῦ εὗρον τοιαύτην διὰταξιν. Τίς Ἱερὸς Κανὼν ὁμιλεῖ περὶ «διαβεβαίωσης Ἀρχιερέως ἐνώπιον Ἀρχοντος»; Ὁ Ἀρχιερεὺς ἐκλέγεται τῇ ἐπινοίᾳ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ οὐχὶ τῇ ἀρεσκείᾳ τῶν ἀρχόντων. Συνεπῶς, οὐδεμίαν διαβεβαίωσιν δύναται νὰ δώσῃ ὁ Ἐπίσκοπος εἰς πρόσωπον ἀσκοῦν πολιτικὴν ἐξουσίαν, παρεκτός ἐκείνης, ἣν δίδει κατὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ. Τοιαῦται θεωροῦνται δύνανται νὰ εὑρεθοῦν μόνον εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Προτεσταντικὴν «θεολογίαν».

καθ' ἣν, κεφαλὴ τῆς ἐπὶ γῆς «ἐκκλησίας» ταύτης, θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τῆς Χώρας.

3. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς κατηγόρους ἡμῶν λόγον ἕναν: Ἐν τῇ Νεοσημερολογικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑφίσταται ἡ κανονικότης; Διότι ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων συναγεται τὸ ἀντίθετον. Χάριν δὲ τῆς Ἱστορίας παραθέτομεν ταῦτα:

α. Εἰς ἐγγράφον τῶν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 6.9.1971 πρὸς τὸν τότε Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλὴν, οἱ Νεοσημερολογίται Μητροπολίται Δημητριάδος Ἠλίας, Λαρίσης Θεολόγος, Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος, Ἀττικῆς Νικόδημος, Χαλκίδος Νικόλαος καὶ Τρίκκης Σεραφεῖμ, γράφουν: «Πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν αὐς σημειώσαμεν ὅτι θέμα ἀντικανονικῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας διὰ τοὺς ἀναδειχθέντας κατὰ τὴν τελευταίαν περίσπον Μητροπολίτας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τεθῇ κατὰ τὸ 1974. Πρῶτον μὲν διότι καὶ αὐστηρὰν κρίσιν, ὡς προσφυῶς ὑπεγράμμισεν ὑπὸ πολλῶν Ἱεραρχῶν, αὐδεῖς ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «κανονικός». Αἱ σημειωθείσαι ὁλοκαί καὶ μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ διοικήσει καὶ αἱ κατὰ καιροὺς ἐπισυνδεδασαί διὰται μετατροπὴν ἑκαμάν, ὥστε αἱ ἐκλογαὶ καὶ χειροτονίαι τῶν Μητροπολιτῶν, κατ' ἀκρίβειαν κρινόμεναι, νὰ χωλαίνουσαν κανονικῶς» (ἐφημερίς «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΩΝ» 15 Σεπτ. 1974).

β. Ὁ Νεοσημερολογίτης Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος, εἰς ἐγγράφον τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12 Ἰανουαρίου 1974, ἀπευθυνόμενον τῇ Νεοσημερολογικῇ Ἱεραρχίᾳ σημειοῖ τὰ ἀκόλουθα: «Ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶ, ἅγιοι ἀδελφοί! Εἴμεθα ὄντως καὶ ἀπολύτως κανονικοὶ ἡμεῖς; Ἐχομεν ἀσπιλον κανονικότητα; Ἀπαντῶ στεντορείως: ΟΧΙ, ΟΧΙ, ΟΧΙ! Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀντικανονικοί, πρῶτον, διότι, ὡς καὶ εἰς πρόσφατα τηλεγραφήματά μου ἐτόνισα, ὅλοι φέρομεν ἐν ἑαυτοῖς προπατορικὸν ἁμάρτημα ἀντικανονικότητος, ἁμέσως ἢ ἐμμέσως, ἐκ τῆς Ἱεραρχίας, τὴν ὅποιαν ἐδημιούργησεν ἡ ἀντικανονικὴ πενταμελὴς ἀριστίνδην σύνοδος τοῦ 1922 ἡ ὁποία ἀνέδειξε Ἀρχιεπισκόπον τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, καὶ μάλιστα διὰ τριῶν μόνον ψήφων. Ὑπὸ τῆς Συνόδου αὐτῆς ἐξελέγησαν καὶ οἱ Μητροπολίται Χαλκίδος Γρηγόριος, Κορινθίας καὶ εἴτα Ἀθηνῶν Δαμασκηνός, Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος, Ἠλείας Ἀντώνιος, Κυθήρων καὶ εἴτα Λαρίσης καὶ Ἀθηνῶν Δωρόθεος, Κερκύρας καὶ εἴτα Ἀμερικῆς καὶ Κων) πόλεως Ἀθηναγόρας καὶ τέλος Καρυστίας καὶ εἴτα Χίου Παντελεήμων, οἵτινες ἐχειροτόνησαν ἄλλους, ἐκείνοι ἄλλους κ.ο.κ. Ὅλοι, λοιπόν, λόγῳ προελεύσεως ἔχομεν ἐν ἑαυτοῖς τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα τῆς ἀντικανονικότητος. «Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω» κατὰ τῶν ἄλλων.

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀντικανονικοί, δεύτερον, διότι εἰς τὴν παρούσαν Σύνοδον παρακάνηται Ἱεράρχαι, ἐκλεγέντες ὑπὸ τῆς Ἀρχιστίνδην Συ-

νόδου του Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού.

Είμεθα και πάλι αντικανονικοί, τρίτον, διότι οι ήμερις παπικοί εκ των Συνόδων της παρούσης Συνόδου είναι συνταυτάρχοι των μετά το 1867 γενομένων...

Είμεθα και ήμερις αντικανονικοί, τέταρτον, διότι το σύνολον των μελών της παρούσης Συνόδου, ή τουλάχιστον ή συντριπτική πλειονότης, έλαβον χειροτονίαν Διεκονου ή Πρεσβυτερου ή και αμφότερας εις ηλικίαν κατωτέραν της υπό των Ιερών Κανόνων οριζομένης, και κινδυνεύουν, αν εφαρμοσθῇ ή απόλυτος κανονική ακρίβεια την οποίαν εν ταύτοις ζητούμεν μετά λυσισώδους επιμονής προκειμένου περί της εκλογής των μετά το 1867 Ιεραρχών, κινδυνεύουν, αν εφαρμοσθῇ ή απόλυτος κανονική ακρίβεια, όχι μόνον να αποκλεισθῶν εκ της παρούσης Συνόδου, όχι μόνον να χάσουν την επσκοπήν των, αλλά να καθαιρεθῶν τελείως από πάσης Ιερατικής Εξουσίας, δεδομένου ότι ποιινήν καθαιρέσεως επιβάλλουν οι Ιεροί Κανόνες διά την τοιαύτην παράδασιν.

Επαναλαμβάνω τους λόγους των τηλεγραφημάτων μου.

«Εν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος οὐδεὶς Ἱεράρχης εὐρεθῆσεται κανονικὸς ἀπὸ ρύπου ἀντικανονικότητος». Καί: «Εάν ἀντικανονικότητος παρατηρήσεις ἐν ἡμῖν, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται...»; Προσφυστάτα ἐγράφη προχθές εἰς ἡμερησίαν ἐφημερίδαν τῶν Ἀ-

θηνῶν, ὅτι ἂν θέλῃ ἡ Πολιτεία νά εὕρῃ Ἐπισκόπους ἀνεπιλήπτου κανονικότητος, ἵνα αὐτοὶ καὶ μόνοι ἀναδεύουν τὸν νέον Ἀρχιεπισκοπον, μίαν λύσιν ἔχει: Νά Ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅπως στείλῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν τοὺς 12 Ἀποστόλους! (Ἰπ. Καραϊσκάκης «ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» σελ. 137, 139).

γ. Ὁ ἐγκριτὸς παρ' Ἀρσίου Πάγου Δικηγόρος καὶ διαπρεπὲς νομομαθὴς Δημ. Ἀντύπας, ἐν τῷ ἔργῳ του «ΑΣΤΡΑΓΑΛΙ ΕΝ ΖΟΦΩ» - Ἀθῆναι 1952, λέγει τὸ εἰρη: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν τηρεῖ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, ὅθεν καὶ προαγόμεθα νά φρονώμεν ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τὴν θεοπνευστίαν αὐτῶν» (σελ. 19). Καὶ ἄλλαχού γράφει:

Ἀντικανονικὴ Ἐκκλησία, ἡ προτεσταντικῶ δικαίῳ ἀπορρίπτουσι εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρειστῶν τοὺς Ἱερούς Κανόνες, Ἐκκλησία ἐμπνέουσα τὴν ἐντυπωσίαν «Ἑρναίας Ὑδρας», Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν ὁποίαν παριέργως καὶ ἀντιπαραγγελικῶς ἀναφαίνονται Ἱεράρχαι πλοῦσαι, Ἐκκλησία παρεξηγημένη ως παρὰ τοὺς τὸν τύπον «Ἄννο - Καίσαρος» συνεδρίου Φαρισαίων, καὶ Πιλάτων» (σελ. 19).

Τὰ ἀνωτέρω ἐγράφησαν ὑπὸ Νεοσημερολογιτῶν. Ἀκουέτωσαν, λοιπόν, ταῦτα νομικοὶ τε καὶ θεολόγοι, καὶ ἐξαγαγέτωσαν συμπεράσματα δίκαια καὶ ἀληθῆ.

† Ὁ Λαρίσης - Πλαταμώνος καὶ Μαγνησίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΑ

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι πολλάκις οἱ ἐκάστοτε Πάπαι τῆς Ρώμης, εἰσέσαν τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, νά υποδεχθῇ τὸ Νέον Ἑορτολόγιον. Εἰς τὰς πιέσεις αὐτὰς ἀπηντήσεν ἡ Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία διὰ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων, αἵτινες ἐλάβον χώραν ἐν ἔτεσι 1583, 1587 καὶ 1593. Ἐν εἰσι δὲ 1343 ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθῆναις ὁ Ζ' ἐμνημονύων καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχῶν, ἀπέρριψεν πᾶσαν πρόσκλησιν δι' ἐνοσίην — μὲλλον ὑποταγὴν — μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς παρουσιαγωγῆς.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὅταν τοὺς οἴσκας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνέλαβον ἄτομα, ἅτινα «μηδὲνα ἐσωτερικόν» καὶ βαθύτερον δεσφόν δὲν εἶχον μὲ τὴν ἀκήρατον καὶ ἀμώμητον Ὁρθόδοξίαν, ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πόθος τῆς Ρώμης ἐπραγματοποιήθη. Τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον ἀντεκατεστάθη διὰ τοῦ Παπικοῦ.

Ἰσως πινὲς εἰπωσὶ: «Ἢ σχέσηιν ἔχει, ἐάν ἀκολουθῶμεν τὸ Παλαιὸν ἢ τὸ Νέον; Χριστιανοὶ δὲν εἰρεθεῖ.» Ἐπ' αὐτοῦ ἀπάντησιν δίδει ὁ ἀπὸ Ἀζώμης καὶ Λεοντοπόλεως Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος Β' ὁ ἐπι-

λεγόμενος Δανιηλίδης, εἰς τὴν μονογραφίαν του «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΑ» - Ἀλεξάνδρεια 1925. Ἐν αὐτῇ ἀποδεικνύει τὰς πιέσεις ὅς ἡσέκασεν ἡ Ρωμαϊκὴ παρουσιαναγωγὴ ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Νέου Ἑορτολογίου, κοκκίζει τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, καὶ ὁμολογεῖ τὰς Ζημίας, ὅς ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἑορτολογίου ἐπέφερε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ὁ λαμπρὸς αὗτος ἐν Ἱεράρχαις καὶ Πρωθιεράρχαις τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἀλεξανδρινικοῦ Θρόνου ἐρωτᾷ μετὰ λύπης πολλῆς: «Ἐν τοῦτοις, μολονότι οἱ νεοσημερολογισκοὶ φρονοῦσιν, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον αὐτῶν εἶναι διάφορον τοῦ Γρηγοριανοῦ, οἱ Καθολικοὶ ἀναγνωρίζοντες εἰς τὸ μεταρρυθμισμένον ἡμερολόγιον τῶν Ὁρθόδοξων αὐτὸ τὸ ἴδιόν των, καυχῶνται πανταχοῦ, ὅτι κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους, καίτοι ἀργά, νά πείσωσι τοὺς Ὁρθόδοξους Ἑλληνας νά καθολικίζωσι, τουλάχιστον κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, καθ' ὅς δὲ ἔχουμεν ἐξ Ἑλλάδος πληροφορίας, ἀπὸ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου πέρυσιν, καὶ ἐνεκα τούτης, παρατηρήθη ὅτι ὁ Καθολικισμὸς ἐσημείωσεν ἀρκετὴν μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων πρόσδον ἐν ταῖς προσαπανδιστικαῖς

αὐτοῦ προσπάθειαις. Μετεβλήθησαν ἄρα γε τόσον αἱ περιστάσεις, ὥστε ἐνῶ ἐπὶ Πάπα Πίου τοῦ Θ', ἦτοι πρὸ ἐβδομηκονταετίας περίπου, ἐπιζητηθείσης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ μεταξύ τῶν Οὐνιτῶν τῆς Συρίας, οὗτοι ἐξανέστησαν καὶ περὶ τὰς 300 οἰκογένειαι Βυρρητοῦ καὶ Ἀλεξανδρείας ἐνεκα τούτου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, σήμερον ὅλως τούναντίον αὐτοὶ οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ θεωρῶσι καύχημα νὰ ἀκολουθήσωσι τὸ καθολικὸν ἡμερολόγιον;» (σελ. 26). Καὶ καταλήγει: «Ἡμεῖς ὅμως ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπὶ πολὺ ὡς τετελεσμένον γεγονός ἡ μεταρρύθμισις αὕτη, ἀναμένομεν δὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἀνανήψωσιν οἱ νεοημερολογιστοὶ καὶ θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον, διὰ τὸ ἐκλεῖψῃ τὸ Σχίσμα. Θὰ συμβῇ τοῦτο; Δὲν γνωρίζομεν. Ἀς βεβαιωθῶσιν ὅμως οἱ ἰθύνοντες τὴν ἡμερολογιακὴν μερίδα, ὅτι ἄξιός ἐστιν ἐκτιμήσεως καὶ ἐπαίνου δὲν εἶναι ὁ πεισιμόνως ἐμμένων εἰς ἣν περιέπεσε πλάνην, ὅσον ὁ ὁμολογῶν εἰλικρινῶς τὸ λάθος του καὶ ἐπανορθῶν αὐτὸ πάσῃ θυσίᾳ».

Αὐτὰ λέγει εἰς Πατριάρχης τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ἀς ἴδωμεν ὅμως, πῶς ἀποφαίνεται καὶ ὁ παραδοσιακὸς προκατόχος του, Μελέτιος ὁ ἐπιλεγόμενος Πηγᾶς, εἰς τινα ἐπιστολὴν του, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΦΑΡΟΣ» Τόμ. ΝΣΤ' σελ. 197, καὶ εὑρισκομένη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 296 χειρογράφῳ τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας.

ΡΙΣΤ'. Τοῖς κατὰ τὴν Δύσιν πᾶσαν Ὁρθόδοξοις Χριστιανοῖς ἀνδράσι τε καὶ γυναῖκιν, ἁεῖας τε καὶ τάξεως ἀπάσης, υἱοῖς ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοῖς.

Πᾶσαν ἀπαιτούμεθα διὰ τῶν Ἀποστολικῶν πραγμάτων πρὸς τοὺς ἡγουμένους ἡμῶν ὑπακοήν, ἀδελφοί! καὶ τούτων ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβάσιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθαι τὰς πράξεις, μηδὲν ὅλως τῶν πατρικῶν παραχαράσσοντες παραδόσεων! καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι πατρικαὶ εἰσι παραδόσεις! Μὴ γάρ, φησί, μὴ μέταίρε ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου. Τούτου χάριν τὴν νέαν ταύτην τῶν Πασχαλίων εἰσαγωγὴν, τοῦ λεγομένου Γρηγοριανοῦ καλενδαρίου, οἱ τῆς Ἀνατολικῆς τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησίας εὐσεβεῖς παῖδες οὐ παραδεχόμενοι, στοιχοῦντες δὲ μᾶλλον τῷ παρὰ τῶν τριακοσίων ὀκτὼ καὶ δέκα Θεοφόρων Πατέρων Κανονίῳ τούτου μηδὲν παρὲκκλίνοντες τοσοῦτον καὶ τηλικούτων Πατέρων εἰσηγήσεσιν ἐπόμενοι, καὶ τὸν ὅρον φυλάττοντες τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ Θεοφιλεστάτων Πατέρων, οὕτως ἔχοντα πρὸς λέξιν: «Πάντας τοὺς τολμώντας παραλύειν τὸν ὅρον τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου περὶ τῆς ἀγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένειν φιλο-

ναικότερον ἐπιστάμενοι πρὸς τὸ καλῶς δεδωγμένα! καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν. Εἰ δὲ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ διάκονος, τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφή τῶν λαῶν, καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδιάζειν, καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα τοῦτον ἢ Ἄγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας». Ἰνα τοίνυν μὴ μεταδιώκοντες κατ' ἔτος τὰ τῆς σελήνης ἰδίαις ἡμῶν ὁρμαῖς καὶ ταῖς τῶν Ἰουδαίων ἀνιέροις προσπελάσωμεν ἑορταῖς, διὰ τοῦ Κανονίου τῶν ἁγίων ἐκείνων Πατέρων ἀποσχοινοσθέντες καθάπαξ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἑορτῆς, εἰς τὸ διηνεκές κατ' ἐκείνους Κανόνιον ἑορτάζομεν, τὸ καὶ πορωτέρω φέρον, τῆς τῶν Ἰουδαίων σκιαλαθείας. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἀδελφοί, τοῖς πατράσιν ἐπέσθαι, καὶ μὴ τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ πρόσφατα κατασπάσασθαι ἀλλά, φασί, τοῦτο τῶν ἀδιαφόρων ἐστίν! ἀλλὰ διὰ τοῦτο μᾶλλον τοῖς πατράσιν ἀκολουθητέον, ὅτι ἀδιάφορον ἐστίν! Εἰ γάρ καὶ κατὰ τι τῆς σεληνιακῆς ἐξέκκλινε παρατηρήσεως, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πατρικὰ καταλειπτέον, καὶ παρατηρητέον μετὰ Ἰουδαίων τὰ Σελήνης; Ἐπειδὴ τοίνυν οὐκ ἀποδοκιμάζοντες τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, οὐδὲ τῶν συνετῶν ἀθετοῦντες τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ τοῖς Πατράσι καὶ ἡγουμένοις ἡμῶν Ἀνατολικοῖς τε καὶ Δυτικοῖς ἀκολουθοῦντες τὰ παλαιὰ τῶν νέων προκρίνομεν δικαίως (κέκριται γάρ ἅπαξ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ὁρθόδοξων μηδὲν ὅλως νεωτερίζον παραδέχεσθαι, μηδὲν ἀποδιοπομπεῖσθαι τῶν παλαιοῦ). Στήκετε θαρσαλέως καὶ ὑμεῖς, ἀδελφοί, τοῖς πατρώοις ἡθεσι, παρακαλοῦντες τοὺς λαμπροτάτους ὑμῶν ἄρχοντας ὑμῖν ἐξεῖναι ἀδιάσπας ταῖς τῶν κοινῶν Πατέρων, τῶν πράξει τε καὶ θεωρίᾳ κατὰ Ἀνατολικὴν καὶ Δύσιν λαμπάντων, παραδόσεσιν ἐπέσθαι. Μὴ βίᾳ ἀποσπάσθωσαν παρὰ Χριστιανῶν Χριστιανοὶ τῶν πατρῶων προσταγμάτων! πόρρω γὰρ τῆς τοῦ Σωτῆρος αὐλῆς δυναστεία. Πᾶσαν ἐχέτωσαν παρ' ὑμῶν αἱ ἐξουσίαι (κατὰ τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ οὐχὶ κατ' ὀφθαλμοδουλίαν) ὑποταγὴν Θεὸς δὲ μονώτατος τὰ τῆς λατρείας! μὴ οὐχὶ τοῦτο προστέταχεν ὁ Σωτὴρ ἀποδοῦναι κελεύσας τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ Θεῷ τὰ τοῦ Θεοῦ; Μὴ τῶν Πατέρων ἐκείνων ἀναχωρῶμεν, μεθ' ὧν ἐλπίζομεν τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἀξιωθῆναι, Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ χάριτι! οὐ ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν.

Ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία περὶ τοῦ Νέου Ἑορτολογίου. Πλείστας διαφωτιστικὰς ἐπιστολάς συνεγράψεν ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὸ Ἑορτολογικὸν Θέμα καὶ τὰς κακοδοξίας τῶν Παπικῶν. Ἐλπίζομεν, νὰ τὰς δημοσιεύσωμεν εἰς τὴν «ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, προβαίνοντες εἰς τὴν εἰς ἀπλὴν διάλεκτον μετάφρασιν τούτων.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Ἐν προγενεστέρα ἐρευνῇ εἶδομεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων Κληρικῶν. Ὡσαύτως εἶδομεν, ὅτι οὗτοι εἶναι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς Ποίμνιον. Ἐξαιστέον νῦν, ἐάν δύναται Πρεσβύτερος νὰ διακόψῃ τὴν πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ ἢ Ἐπίσκοπος μετὰ τῶν συνεπισκόπων του.

Καὶ ἐν τῷ θεματί τούτῳ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὁμιλοῦσι σαφέστατα. Ἀποκλείουσι ρητῶς τὴν διάρρηξιν πνευματικῆς ἐνότητος τῶν Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ μετὰ τῶν ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, καὶ τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν σχισμάτων. Ἀποχρῶς λόγος εἶναι εἰς: «Ὅτε ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ ὁ Μητροπολίτης ἢ ὁ Πατριάρχης κηρύσσει αἵρεσιν. Τότε καὶ μόνον τότε —καὶ πρὸ συνοδικῆς ἐπι διαγνώμης— δύναται ὁ Κληρικός νὰ παύσῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὑπρωίσταμένου τοῦ Ἀρχιερέως, ὑπεῖκων αὐτῷ τοῖς κελεύσμασι τῶν Θεοφόρων Πατέρων.

Διὰ τὸν χρόνον διακοπῆς πνευματικῶν σχέσεων ὁμιλεῖ πρῶτος ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ του, λέγων τὰ ἑξῆς: «Ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὁ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὁ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. Κεφ. α' 8—9). Ὁ δὲ εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης Ἰωάννης ὁ Θεολόγος διατάσσει: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν καὶ χαιρεῖν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαιρεῖν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10—11).

Δικαίωμα διακοπῆς τῆς κοινωνίας παρέχεται ὑπὸ τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς ΑἰΒας Συνόδου, ὁρίζοντος: «Ταῦτα ἐσφράγισται τε καὶ ὠρισται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ Σχίσμα ποιούντων, καὶ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γὰρ δι' αἵρεσιν τινα, παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν Πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκεῖνον δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντες, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντες οἱ τοιοῦτοι, οὐ μόνον τῇ Κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ' ὑπόκεινται, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς Ὁρθοδόξοις ἀξιοθῆσονται. Οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ Σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». Τὸ αὐτὸ διαγορεύουσι καὶ Ἀναστάσιος ὁ Σιναιτὴς καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες. Ἐκ τού-

των δὴλον καθίσταται ἡ διακοπὴ μόνον διὰ πνευματικούς λόγους.

Πλείστα ὅσα παραδείγματα μαρτυροῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα. Σημειοῦμεν τινὰ ἐξ αὐτῶν. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος διιστάμενος τοῖς Ἀρειανοῖς λόγῳ αἵρέσεως κατεγνωσμένης, οὐδεμίαν κοινωνίαν εἶχε μετὰ τῆς τότε κρατούσης ἐν Κων)πόλει Ἐκκλησίας. Ὁμοίως δὲ καὶ Θεόδωρος ὁ ἐπιλεγόμενος Στουδίτης διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ τότε Πατριάρχου, ὅστις, ἠνέχθη τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Καθαρῶν Ἰωσήφ ἐπυλόγησιν τοῦ παρανόμου γάμου τοῦ αὐτοκράτορος Κων)νου τοῦ ΣΤ'. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐθεώρησε τὸν Πατριάρχην συνεργὸν εἰς τὴν κατέλυσιν τῆς Κυριακῆς ἐντολῆς περὶ γάμου. Ἐπίσης καὶ ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ὁ ἐπικαλούμενος Κοινοδιάρχης, διέκοψεν κοινωνίαν οὐ μόνον μετὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων, τῶν ἀποδεχθέντων τὸν Μονοφυτισμὸν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν πολιτικῶν εἰσέτι καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὃν τῷ ἀναθέματι παρέδωκε. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ὅσιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς, ἡγούμενος τῆς Χρυσουπόλεως, οὐ μόνον μετὰ τῆς προίσταμένης τοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς κοινωνίαν διέσπειλε, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν Πατριαρχείων, ἅτινα ἠκολούθουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοθελητισμοῦ. Κληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἐρωτηθεὶς «Μάξιμε, ποστὸν εἰ μέρος τῆς Οἰκουμένης;», ἐκεῖνος ἀπήντησε ὅτι, «οὐ διὰ τὸ εἶναι με μόνον ὁ τῆς Πίστεως ἐλαττοῦται λόγος καὶ γὰρ κατὰ τὸ παλαιὸν τρεῖς μόνοι εὐρίσκονται ἀντιστάντες τυραννοῦ προστάζει», δηλοῦντος οὕτω, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπατελεῖται ἐκ τοῦ πλήθους τῶν λεγομένων «χριστιανῶν», ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τυγχάνουσι συνειδητοὶ καὶ τηρηταὶ τῶν δογμάτων. Ἐτι πληροφоруόμεθα ἐκ τῆς «Δωδεκαβίβλου» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, ὅτι ὁ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἰωάννης λαβὼν διὰ τῶν χειρῶν του τοὺς Ὀσίους Πατέρας Σάββαν καὶ Θεοδόσιον, ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἀναθεμάτισαν Νεστόριον καὶ Εὐτυχέα καὶ Σεβήρον καὶ Σωτηρίχον τῆς Καισαρείας Παπαιοκίας, ὡς καὶ πάντα ὅστις «ὁμοφωνεῖ καὶ συγκοινωνεῖ» αὐτοῖς. Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι, πατριαρχεύοντας ἐν Κων)πόλει Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλούμενου Βέκκου, ἐμνήσθησαν οἱ κληρικοὶ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πάπα Ρώμης. Περὶ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος σημειοῖ ὁ Δοσιθέος Ἱεροσολύμων τὰ κάτωθι: «Ὅτε τὸ τοῦ Ρώμης μνημόσυνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐξεφωνήθη, γέγονε ταραχὴ, σύγχυσις, θόρυβος καὶ ἡ κοινότης ἔσχιμα μέγα, ὥστε οἱ Ἕλληνες οὐκ ἤθελον προσαγορεύειν τοὺς πλησίον, ἢ συνεσθῆναι, ἢ συμπίνειν, ἢ ὅλως

συναναστρέφεσθαι οἷς εἶχον ὑποψίαν, καὶ οἱ εὐρόθησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτε ὁ Πάπας ἐμνημονεύθη» (Δωδεκάβ. σελ. 345). Περί τοῦ αναφερομένου ὑπὸ τοῦ Δοσιθέου «οὐχίσματος» νοεῖται ἡ διακοπὴ κοινωνίας Ὁρθόδοξων μετὰ τῶν φιλοσοπικῶν. Ἡ ἄξιον παρατήρησις τυγχάνει, ὅτι, οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπέφυγον νὰ διαλεχθῶσιν μετὰ τοῦ πλησίον αὐτῶν ἢ νὰ συμφράσων ἢ νὰ συμπίπτωσιν, ὑποφισζόμενοι συμμετοχὴν τούτων εἰς τὸ ἐπ' ἐκκλησίας μνημόσυνον τοῦ Πάπα. Ὁσάτως τυγχάνει γνωστόν, ὅτι, καὶ οἱ Ἀγιορείται Πατέρες τούτου τοῦ μνημόσυνου διέκοψαν, ἐνεκα τῆς παρανόμου πράξεως καὶ οὗτος δὲ ἀφίχθεις ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πλείστους τῶν Πατέρων διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας ἐθανάτωσε.

Ὁ Μιχαὴλ Γαλανός ἀναφέρει, ὅτι, «πολλοὶ μοναχοὶ ἤλεγξαν τοὺς αἰρετικούς καὶ ὁ γηραιὸς Σάββας ὁ ἡγιστάμενος, ὅστις δὲν ἀφώθη, ἀλλὰ συναθροίσας ὁλόκληρον τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις Μοναχικὸν τάγμα πλησίον τοῦ Γαλατῆ, ἀναθεμίτισε τὸν Σεδῆρον καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ».

Πάντες οἱ προαναφερθέντες, ὡς καὶ ἕτεροι, πρὸ «συνοδικῆς διαγνώσεως» διέσπειραν κοινωνίαν μετὰ τῶν προεπιλεγμένων τῶν. Τούτοις τοῖς Πατράσι οὐδὲν ἐπιτίμιον ἀνεβλήθη, ἀλλὰ «τῆς προποῦσης τιμῆς τοῖς Ὁρθόδοξοις ἡεώθησαν».

Σημειούμεν ἐν τέλει, ὅτι, εἰς τὸ ἐξεταζό-

μενον θέμα ὑπάγονται καὶ ἐκεῖνοι οἱ κληρικοί, αἵτινες, διὰ λόγους πνευματικούς (δογματικούς), διακόπτεον πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἱεραρχῶν. Διότι οὗτοι θλασθησάν, ὡς μὴ ἀποδεχόμενοι ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ὡς «ὁμοιογενεῖς» ἐν τῇ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, ἀλλὰ πιστεύουν εἰς τὴν προεπιλεγμένην θεωρίαν, τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ΒΕΛΓΙΟΝ ΤΗΣΟΡΥ (Θεωρία τῶν Κλάδων), καὶ ἴν, πᾶσι οἱ ἐκκλησιαστικοί, ἡτοι Ὁρθόδοξοι καὶ αἱρετικοὶ παραπληρωγῶν, κατέχωνσι ταμίχιον τῆς ἀποκαταστάσεως ἀληθείας. Περί τῆς συγχρόνου ταύτης ἀποστάσεως καὶ τῆς θέσεως τῶν Ὁρθόδοξων ἐναντὶ ταύτης, θέλομεν ἀσχοληθῆαι εἰς ἡμέτερον ἀρτίον ἡμῶν.

Τελειοῦντες, λέγομεν, ὅτι κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐκπεθέντων, καθίσταται αδύνατος ἡ διακοπὴ πνευματικῆς κοινωνίας προεπιτέρου μετὰ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ ἡ ἐπισκόπου μετὰ τῶν συνεπισκόπων του, ἐάν προηγουμένως δὲν ἐξεδηλώθῃ αἴρεσις. Πῶς, ὅστις, ἄντι τοῦ Λόγου αὐτοῦ διαρρηγνύει κοινωνίαν πνευματικὴν μετὰ τῆς προεπιλεγμένης τοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς θεωρεῖται ἀχίστης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἁγίου Αὐτῆς εὐρισκόμενος, καταζόμενος συμφώνως τοῖς Θεοῖς καὶ Ἱεροῖς Κανόσι.

Ἡ Ἀρχιμ. ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΚΟΥΡΤΕΣΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

Κάννυος 32 - Ἀθήναι

Ἀριθ. πρωτ. 1098

Ἐν Ἀθήναις 28.11.1980

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Πρὸς τοὺς

Εὐσεβεστάτους Ἐφημερίους καὶ ἐντιματότους ἐκκλησιαστικούς ἐπιτρόπους τῶν εἰς τὸ Γενικὸν Ταμεῖον ἀνηκόντων Ἱερῶν Ναῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῶν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Παρ' οὐδενός ἀμφισβητεῖται ὅτι ἡ πράξις τοῦ οικονομικοῦ τομέως τοῦ Γενικοῦ Ταμεῖου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀποτελεῖ αὐσιώδη καὶ ἀποφασιστικὸν παράγοντα ἀνοδικῆς πορείας καὶ ἐξελίξεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, χωρὶς θεαίως νὰ γίνεταί τοῦτο εἰς βάρος τοῦ πρωταρχικοῦ καὶ μοναδικοῦ σκοποῦ μας πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, κατὰ τὸν ἀδιόφευκτον λόγον τοῦ Κυρίου, «Ζητεῖται πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν», ἀντιθέτως χρεωκοπία τοῦ οικονομικοῦ τομέως, σημαίνει περιφρόνησιν τοῦ ἡθικοῦ παράγοντος, θρησκευτικῆς σῆψιν καὶ παντελεῖ ἄλλειψιν χριστιανικοῦ πνεύματος. Τὰ θαυμαστά μέχρι τοῦδε οικονομικὰ ἀποτελέσματα, ἐπετεύχθησαν χάρις εἰς τὴν χρηστέν καὶ συνετήν Διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν ἐν γένει ἀναφορμένων ὑποθέσεων, τοῦ Σωματείου μας εἰς τὴν νομιμότητα καὶ κανονικότητα τῶν διαχειριστικῶν πράξεων τούτου καὶ εἰς τὴν πίστην τῇ

ρησιν καὶ ἐφαρμογῇ τῶν προβλεπόμενων ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας Λογιστικῶν καὶ Διαχειριστικῶν κανόνων, τὰ ὅποια ἐπεσημάνθησαν καὶ ἐπαινετήσαν ἐπαινετικά ὑπὸ τῶν ὑπερεκτείνων κρατικῶν ἀρχῶν (Υπουργεῖον Οἰκονομικῶν, Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις Μ.Π.Δ.Δ. καὶ Δ.Ε.), κατὰ τὸν πρόσφατον τακτικὸν Διαχειριστικὸν ἔλεγχον τῆς τελευταίας πενταετίας, ἤτοι 1.1.75/31.12.79 ὅστις ἐγένετο κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1980.

Οὕτως ἡ πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς ἐπιβεβλημένη δραστηριότης τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Αὐξεντίου, ἀσκουμένου μας Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἡ Οἰκονομολογικὴ Ὁργάνωσις καὶ ἀρραβώσις πρὸς τὸ καθεῖν τῶν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἡ ἀσπαρνήσις καὶ ἀνιδιαιτέλεια τῶν εὐσεβεστάτων ἐφημερίων μας καὶ τῶν ἐντιματότων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀμέριτος συμπαράστασις τῶν ἀνεκλήμων εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐπέφερον τὴν οἰκονομικὴν ἀποδυνάμειαν καὶ τὴν ἀλματώδη, μετὰ ταῦτα μέσῃ τοῦ παρελθόντος, πρὸς τὸν Γενικὸν Ταμεῖον, ἀποτελοῦντος κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τὸν πνεῦμα τῆς ἐκκλησίας μας, ἐξωρε δὲ τὴν δυνατότητα, ἀνεγέρσεως καὶ ἐπεκτάσεως Ἱερῶν Ναῶν, βοηθείας ἀναξιοπαθούντων Κληρικῶν καὶ Λογικῶν, οικονομικῆς συμμετοχῆς εἰς Ἐθνικοὺς καὶ κοινωνικοὺς σκοποὺς ὡς σαφῶς τοῦτο ἐν τῇ ἐκθέσει ἐλέγχου ἀναφέρεται.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐχομεν ἐπανειλημμένως τονίσει ὅτι ὁ Ἱερός Ναός πρέπει νὰ διακίται συλλογικῶς καὶ — — — Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 13

ΑΝΗΣΤΟΡΙΤΑ - ΑΦΗΛΟΣΟΦΙΤΑ

Τό Ράσον καί ὁ «Πάνταινος»

Υπό Μητροπολίτου Ἀθηνᾶγόρου (†)
τοῦ ἐπί Μεγάλων Πρωτοσυγκλήτων
καί Πατριάρχου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

«Ἐπειδὴ δὲ ἀνακειμένῳ μοι τῷ λόγῳ τῆς φήμης διατρεχούσης περὶ τῆς ἐξέως ἡμῶν, προσήσαν ὅτε μὲν αἰρετικοί, ὅτε δὲ οἱ ἀπὸ τῶν ἐλληνικῶν μαθημάτων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐδόξεν ἐξετάσαι τὰ τε τῶν αἰρετικῶν δόγματα, καὶ τὰ τῶν φιλοσόφων περὶ ἀληθείας λέγειν ἐπαγγελόμενα.

Τούτοις δὲ παροικώμεν, μισησμένοι τε τὸν πρὸ ἡμῶν παλλοῦς ἀφελήσαντα Πάνταινον, οὐκ ὀλίγην ἐν ἐκείνοις ἐσχηκότα παρασκευὴν, καὶ τὸν νῦν ἐν τῷ πρᾶσιμῳ καθιζόμενον Ἀλεξανδρέων Ἡρακλῆν ὃν πῖνα εὗρον παρὰ τῷ διδασκάλῳ τῶν φιλοσόφων μαθημάτων ἤδη πέντε ἔτεσιν αὐτῷ προσκοιτητήσαντα, πρὶν ἐμὲ ἀρξασθαι ἀκούειν ἀκρίνῳ τῶν λόγων. Δι' ὃ καὶ πρότερον κοινῇ ἐσθῆτι χρώμενος, ἀποδυσάμενος, καὶ φιλόσοφον ἀναλαβὼν σχῆμα, μέχρι τοῦ δευτέρου τηρεῖ, διότι καὶ τῶν ἑλλήνων κατὰ δύναμιν οὐ παύεται φιλολογῶν» (Εὐσεβίου Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Ζ', θ').

Τὸ μόνον ἐξαγόμενον σαφές καὶ μεμαρτυρημένον ἐκ τῆς ἱστορίας εἶναι ὅτι ὁ Ἡρακλῆς

ἐπὶ κοσμικὸς ὢν, ἀφ' ὅπου ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ διδασκάλῳ τῶν φιλοσόφων μαθημάτων, ἐπὶ ἐν τοῖς λαϊκοῖς ὑπάρχων, ἀπεδόξατο τὴν προτέραν κοινὴν ἐσθῆτα, ἀναλαβὼν φιλόσοφον σχῆμα, τὸ ὁποῖον διατήρησε καὶ ἐν τῇ ἱερατικῇ τύξει τοχθεῖς, καὶ σύγκαιλως ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Δημητρίου γενόμενος. Τούτοις εἶναι σαφές, δὲ εἶναι ὁμοῦ αὐδόλως σαφές, τὸ ὅτι οἱ ἱερεῖς τότε ἐφόρουσαν τὴν κοινὴν τῶν ποιτῶν ἐσθῆτα. Ὁ Ἡρακλῆς ἡδύνατο κάλλιστα φεράν τὴν ἰδιαίτησαν ἱερατικὴν αὐτοῦ ἐσθῆτα, νὰ φέρῃ ἐπὶ πλεον καὶ τὸ φιλοσοφικὸν σχῆμα. Καὶ τοῦτο δὲν μᾶς ἐκπλήσσει. Ὅσον καὶ ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἀπέφειγον νὰ προσλάβωσιν τὰς τῶν ειδωλατρῶν ἐξείας, πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ὅμως ἐπηρεῖσαν ἰδιαίτησαν ἀμειψίαν, πάντες δὲ οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἐναγρύφως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, τὰ διδόντα τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι, οἱ ἁγίοισι, προσήρμοζον

— — — Συνέχεια στή σελ. 15

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πρυτάν, ὅτι διὰ οικονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ ὑλικῶν, ἢτοι ὑπόλοιπα Ἀ) α)μοῦ, ἐκδόσεις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κλπ., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον— Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κόνιγγος 32, τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Αἰθῶν. Ἐφημερίων καὶ τῶν ἡγουμένων τῶν ἱ. Μονῶν τῶν κατὰ τόπους ἱερῶν Μητροπόλεων ἡμῶν (Ἑλλάδος καὶ ἀλλοδαπῆς), ὅτι οἱ ἡμεροδότηται τσέπης καὶ τοίχου τοῦ ἔτους 1981 ἐξυπενώθησαν, με πλουσίαν ὕλην.

Παρακαλοῦνται αὐτοὶ, ὅπως μεριμνήσωσιν διὰ τὴν διανομὴν τούτων.

ΤΙΜΑΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΟΝ :

Τσέπης: Δραχμαὶ 20.

Τοίχου: Δραχμαὶ 25.

(Ἐκ τῆς ἱ. Συνόδου)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Ἑκκλησιαστικά Δικαστήρια

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Πρωτοβαθμίου Συνοδικού Δικαστηρίου

Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συγκείμενον ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ὡς Προέδρου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Λαρίσης κ. Ἀθανασίου καὶ Χίου κ. Στεφάνου ὡς Παρέδρων, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως Πρωθιερέως Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, συνελθόν σήμερον τὴν εἰκοστήν ἐνάτην ἱσταμένου μηνὸς τοῦ Σωτηρίου Ἔτους χίλια ἑννεακόσια ὀγδόντα, καὶ περὶ ὥραν 16.00' ἐν τῇ συνήθειᾳ τῶν Συνεδριῶν αἰθούσῃ, ἡσχολήθη μὲ τὴν ἐκκρεμοῦσαν ὑπόθεσιν τοῦ Ἱερομονάχου Κασσιανῶ Τριανταφύλλου, ἐφημερίου Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Λεβαδείας.

Ἀκοῦσαν δὲ τοῦ Γραμματέως Πρωθιερέως Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, ἀναγνώσαντος ἀπαντὰ τὰ πρὸς τὴν ἐκδικαζομένην ὑπόθεσιν σχετικά, ἀπεφάσισεν:

Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Κληρικός ἀπὸ μακροῦ χρόνου δημιουργεῖ προβλήματα, ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Κληρικός κατεφρόνησε ἀποφασίσαι τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, ἥτις Συνοδικῇ ἐξουσιοδοτήσει ἡπεγράφη ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 765 φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

Ἐπειδὴ δι' ἑτέρου ἀρθροῦ δημοσιευθέντος ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ (φύλλον 771), ἐντέλλονται οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ὅπως ἀμφοτέρας τὰς Ἱερὰς εἰκόνας τιμῶσι.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Κληρικός κατεφρόνησε παλαιότεραν σύστασιν τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Κληρικός κατεφρόνησε τὸν ΛΘ' Κανόνα τῶν Πανσέπτων Ἀγίων Ἀποστόλων διαγορεύοντα: «Οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ἀνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου μηδὲν ἐπιτελείτωσαν. Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ πεπιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγος ἀπαιτηθησόμενος».

Ἐπειδὴ τὸ τότε Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς ἐνάτης Σεπτεμβρίου τοῦ Σωτηρίου Ἔτους χίλια ἑννεακόσια ἑβδομήκοντα ἑννέα, ἐπέβαλλε τῷ ὡς ἄνω Κληρικῷ τὴν ποινὴν τῆς ἀορίστου ἀργίας, διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένην Συνεδρίαν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου.

Ἰδὼν καὶ μελετήσαν τὰ σχετικά ἐγγράφα. Διασκεφθὲν κατ' ἴδιον.

Ἐπιβάλλει:

Τῷ Ἱερομονάχῳ Κασσιανῷ Τριανταφύλλου, ἐφημερίῳ τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὴν ποινὴν τῆς ΚΑΘΑΡΙΣΙΕΩΣ ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, καὶ κατατάσσει αὐτὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν Μοναχῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθιγερῶν.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

† Ὁ Λαρίσης ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Χίου ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁ Δικαστικὸς Γραμματεὺς

Πρωθιερεὺς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἀθῆναι τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1980

Ὁ Δικαστικὸς Γραμματεὺς

Πρωθιερεὺς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Πρωτοβαθμίου Συνοδικού Δικαστηρίου

Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συγκείμενον ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλινίκου, ὡς Προέδρου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Λαρίσης κ. Ἀθανασίου καὶ Χίου κ. Στεφάνου ὡς Παρέδρων, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως Πρωθιερέως Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου, συνελθόν σήμερον τὴν εἰκοστήν ἐνάτην ἱσταμένου μηνὸς τοῦ Σωτηρίου Ἔτους χίλια ἑννεακόσια ὀγδόντα, καὶ περὶ ὥραν 16.00', ἐν τῇ συνήθει τῶν Συνεδριῶν αἰθούσῃ, ἡσχολήθη μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πρεσβυτέρου Γεωργίου Παπαπετρίδου, τέως ἐφημερίου Ἀχλαδοχωρίου Σερρών.

Ἀκοῦσαν δὲ πάντα τὰ σχετικά ὡς πρὸς τὴν ἐξεταζομένην ὑπόθεσιν στοιχεία, ἀπεφάσισεν:

Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ Κληρικός ἀνεχώρησε ἐκ τῆς Ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ μετέβη εἰς τὴν Νεοημερολογητικὴν τοιαύτην, δεχθεὶς ἀναχειροτονίαν ὑπὸ Νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου.

Ἐπειδὴ ὁ ΙΗ' Ἀποσταλικὸς Κανὼν ὀρίζει: «εἰ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ διάκονος δευτέραν χειροτονίαν δέξεται παρὰ τινος, καθαιρεῖσθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας, εἰ μὴ ᾗρα συσταῖται ὅτι παρὰ αἱρετικῶν ἔχει τὴν χειροτονίαν. Τοὺς γὰρ παρὰ τῶν τοιούτων βαπτισθέν-

έν πνεύματι Χριστού, υπό τήν προεδρίαν δὲ τοῦ ἡφημερίου, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ θὰ λαμβάνη ἀποφάσεις νομίμους καὶ κανονικάς.

Ἰδιαίτερα ταμεῖα ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος, ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἀνευ ἀποδείξεων καὶ χρησιμοποίησις τοῦ χρήματος τούτου κατ' αὐθαίρετον τρόπον, ὅχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται ἀλλὰ συνιστᾷ καὶ ἀδίκημα τιμωρούμενον αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Βεβαίως τὰ συγκεντρούμενα χρήματα θὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ δι' ὃν συνεκεντρώθησαν, ἀλλὰ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου, ἐφαρμοζόμενων πάντοτε τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν κειμένων Νόμων τῆς Πολιτείας ἢτοι θεωρημένα μπλόκ κλπ. Ἡ ἀπόδοσις λογαριασμοῦ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν «Λογιστήριον» τῶν οὕτως εἰσπραττομένων, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ βραδύνῃ πέραν τῶν δύο μηνῶν. Ἐνταῦθα δραπτόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ ἀπόδοσις λογαριασμοῦ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν διὰ κηροδοσίαν, Διακοφορίαν κλπ. δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βραδύνῃ πέραν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνός.

Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν καὶ συνεχῆ ἀνάπτυξιν τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν, τυγχάνει ἡ ὑπαρξίς σαφούς, εἰκόνας τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως τούτων, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης

Διαχειριστικῆς περιόδου.

Διὰ τὸν σκοπὸν τούτον ἅμα λήψει παρούσης προβῆτε εἰς ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ ἀπάσης τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἢτοι: Ἐκκλησιαστικῶν ἐπίπλων, εἰκόνων, Ἱερῶν σκευῶν, ἀφιερωμάτων κλπ. περαιτουμένης τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου 1981, ὅτε καὶ θὰ υποβληθῶσιν ἡμῖν τὰ συνταχθεσόμενα πρωτόκολλα ἀπογραφῆς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκάστης Ἐκκλησίας, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἐφημερίου ὡς Προέδρου καὶ τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων ὡς μελῶν. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιτροπὴν συνιστώμεν ἰδιαίτερον ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν διὰ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν, καταμέτρησιν, καταγραφὴν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὴν 31.12.1980 περιουσιακῶν στοιχείων, πρὸς διαπίστωσιν τῆς υπάρξεως αὐτῶν ὡς ἀναγράφονται ἐν τοῖς βιβλίοις.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν πόσον ἐπωφελὴς εἶναι διὰ τὰ συμφέροντα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἢ κατ' ἔτος ἀπογραφὴ τῆς κινητῆς περιουσίας τούτων, ἥτις ἐδημιουργήθη διὰ θυσιῶν καὶ στερήσεων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Ἀναμένομεν τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεστέραν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω, ἐπευλογούντες πάντας ὑμᾶς πατρικῶς,

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀνταποκρίσεις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ

Ἡ ἐν Νέα Ὑόρκη ἐκδιδόμενη ἐλληνόφωνος ἡφημερίς «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ», εἰς τὴν 4ην αὐτῆς σελίδα δημοσιεύει συνέντευξιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ - ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Ἡ ἡφημερίς μας, στὴν προσπάθειά της νὰ πληροφωρήσῃ ὀρθὰ καὶ ὑπεύθυνα καὶ γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικά προβλήματα τῆς ὁμογενείας μας στὴν Ἀμερική, ἐγκαινιάζει ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ τὴν εἰδικὴ αὐτὴ στήλη, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἀκούγεται ἐλεύθερα καὶ ἀδέσμευτα, ἡ Φωνή, ὁ πόνος καὶ τὸ δίκαιο παράπονον ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ἀρχηγῶν. Εὐχαριστεῖ, ὡς ἐκ τούτου, τὸν ἐκλεκτὸν Ἱεράρχην τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Η.Π.Α. Σεβ. Μητροπολίτην κ. Παΐσιον, ὅστις προθύμως καὶ ἀμέσως παρεχώρησε τὴν ἀκόλουθον συνέντευξιν εἰς τὸν «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ».

ΕΡΩΤ.: Σεβασμιώτατε, ποία ἡ φύσις, ἡ κανονικὴ ὑπόστασις καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας σας, στὴν Ἀστόρια;

ΑΠΑΝΤ.: Ἡ Ἐκκλησία μας ἐδῶ, ὑπάγεται

κανονικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ἡγεσίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου. Ἀπὸ 5ετίας ἱδρύσαμε Ἐκκλησίας καὶ κοινοτικά ἡμερήσια καὶ ἀπογευματινὰ Ἑλληνικά Σχολεῖα στὴ Νέα Ὑόρκη, Μόντρεαλ, Τορόντο κ.λ. Ἰδιαίτερος στὴν Ἀστόρια ὁ Παιδικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς καὶ τὰ σχολεῖα μας ἐξυπηρετοῦν τὰς ἐκπαιδευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἀνάγκας μεγάλου ἀριθμοῦ ὁμογενῶν, μὲ τακτικούς ἐγγεγραμμένους μαθητὰς περίπου 1.000. Κύριος σκοπὸς μας εἶναι νὰ κρατήσουμε τὴ νέα μας γενεά, τὰ παιδιὰ μας, μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἐλληνοχριστιανικῶν παραδόσεών μας, τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ κληρονομίας, διότι Ὁρθόδοξία χωρὶς τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα μας εἶναι ἀδιανόητος ἀναιμικὴ καὶ διάτρητη. Ἡ Ἐκκλησία μας, ἐδῶ στὴν ἀπέραντη καὶ ἀχανὴ Ἀμερική, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μιὰ «Νέα Ὁρθόδοξη Ἀνατολή» ὡς ἓνα μικρὸ κερὶ, ἢ οπίθα τοῦ ὁποίου διαπερνᾷ τὸ παχυλὸ σκοτάδι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐγίνε «Ἥλιος».

ΕΡΩΤ.: Εἰσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνταπόκριση τῆς Ὁμογενείας στὴς προσπάθειές σας;

ΑΠΑΝΤ.: Ὁχι εὐχαριστημένος, ἀλλὰ καὶ

κατενθουσιασμένους. Ο καθεδρικός μας Ναός της Αγίας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου πλημμυρίζει από άνθρωποθάλασσα όχι μόνο τις μεγάλες γιορτές, αλλά και τις Κυριακές. Φθάνει να σας πω ότι μόνο σ' ένα χρόνο, δηλ. τον πρώτο χρόνο των ραδιοφωνικών μας εκπομπών, πήραμε 2.400 επιστολές από διάφορους όμογενείς μας, που εκφράζουν τον ενθουσιασμό, και το συγχαρητήριό τους, ως και την αμέριστη συμπαράστασή τους στο Εθνικό και Θρησκευτικό μας έργο. Το δέ μηνιαίο περιοδικό μας κυκλοφορεί ευρύτατα, ανάμεσα σε χιλιάδες όμογενών.

ΕΡΩΤ.: Γιατί λοιπόν, σας καταδιώκει η «Κανονική» Αρχιεπισκοπή του Ιακώβου;

ΑΠΑΝΤ.: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αγότη και η συμπάροισις του κόσμου στο έργο της εκκλησίας μας, και η επιτυχία μας και η πρόσδος της Εθνικοθρησκευτικής αποστολής μας εις Η.Π.Α. προέδρυσαν την μικρόχρονη Ζηλοφθονία και οικοφαντική δυσομία του Αρχιεπισκόπου Ιακώβου. Τις οικοφαντικές εναντίον μας διαδόσεις του περί πονικού φακέλλου στην ελληνική Πατρίδα, κλπ. θα πληρώση ακριβώς όταν εντός ολίγου καθίση στο έδωλο του κατηγορουμένου διότι ήδη υπεβάλαμε μήνυση εναντίον του, και ως δυσφημιούμενα πρόσωπα και ως άδικως δικαιωμένη εκκλησία.

ΕΡΩΤ.: Ποια τα μελλοντικά σας σχέδια;

— — — Συνέχεια από σελ. 12

τας ή χειροτονηθέντας ούτε πιστούς, ούτε κληρικούς είναι δυνατόν».

Επειδή ο εν λόγω Πρεσβύτερος χειροτονήθη διάκονος και πρεσβύτερος υπό Ιεράρχου ακροαφούς Ορθοδόξου φρονήματος και έχοντος Αποστολικήν Διαδοχήν, όπερ ο κατηγορούμενος καταφρόνησε και εδέχθη άναχειροτονίαν.

Επειδή η Ορθόδοξος Εκκλησία διδάσκει ότι τό Μυστήριον της Ιερωσύνης τυγχάνει άνεξάλειπτον και ως εκ τούτου μή επαναλαμβανόμενον.

Επειδή ο έρμηνευτής των Ιερών Κανόνων Μαθίος Βλάσταρις χαρακτηρίζει «άθεσμον» την δευτέραν χειροτονίαν (Σύνταγμα Θείων και Ιε-

Η Διεύθυνσις του Περιοδικού μας επιφυλάσσει εις έαυτήν πάντοτε τό δικαίωμα να μη δημοσιεύη ή να συντέμνη κατά την κρίσιν της σιονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ή μη δέν επιστρέφονται.

«Φωνή της Ορθοδοξίας»

ΑΠΑΝΤ.: Πρόκειται, πολύ σύντομα να ιδρύσωμεν Κοινότητα και Σχολεία των Γυναικών Ορθοδόξων Χριστιανών σ' όλες τις μεγάλες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών, ιδίως στο Μπρούκλιν, Μπρόνξ, και στα προάστεια της Νέας Υόρκης, με δωρεάν Έλληνοπρεπή εκπαίδευση όλων των παιδιών της Ομογενείας μας. Διότι τό «Πιστεύω» μας είναι ότι χωρίς την Έλληνική Γλώσσα ή Έλληνική Ομογένεια θα εξαφανισθί έντελώς, όχι μόνο θα αποχρωματισθί, αλλά και ή Εκκλησία μας εδω στην Αμερική, θα έκμηδενισθί. Η Αρχιεπισκοπή του κ. Ιακώβου επέτυχε, προς τό παρόν, να διασπάση και διαιρέση την Ομογένεια, αλλά τό «παιγνίδι» που έπαιξε πέρυσσι τό χασε έφέτος, διότι άπεκαλύφθησαν τά έλατήρια του μίσους, και της έμπαθείας του, της έωσφορικής έγωμανείας και μισαλλοδοξίας του. Κι έτσι έφθας θα παρελάσωμεν ελεύθεροι και με τό όνομά μας, και ως Εκκλησία Γ.Ο.Χ. Βορείου και Νοτίου Αμερικής και ως Εκπαιδευτήρια και Σχολεία των Γυναικών Ορθοδόξων Χριστιανών Αμερικής. ΕΞ άλλου, ή κυριώτερα φιλαδέλφια μας, είναι να δημιουργήσουμε μία πραγματική «Ελευθέρα και Ζώσα Εκκλησία», άπηλλαγμένη από Οικουμενιστικά ρουσφέτια και παζαρεύματα, από μακιαβελλιστική και δών Κιχωτική σχιζοφρένεια, και από κάθε ήθική και διοικητική χρεωκοπία.

ρών Κανόνων Ράλλη - Ποτλή, τόμ. ΣΤ' σελ. 507).

Επειδή ή Ιερωσύνη δέν είναι πράξις δημοσίου δικαίου, αλλά Θείου.

Επειδή τ' άνωτέρω κατεπάτησε ο εν λόγω Κληρικός.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Τό Πρωτοβάθμιον Συνδικόν Δικαστήριον, κατά την εν αρχή άναφερομένην Συνεδσίαν,

Δικάζον έρήμην του κατηγορουμένου.

Δισσκεφθέν κατ' ιδίαν.

Επιβάλλει:

Τό Πρεσβυτέρω Γεωργίω Ποσιπαιριδή, τέως έφημερίω Αχλαδοχωρίου Σερρών, την ποινήν της ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ εκ του ιερατικού αύτου βαθμού και κατατάσσει αυτόν εις τός τάξεις των λαϊκών.

Εκρίθη, άπεφασίσθη και έδημοσιεύθη αύθημερόν.

Ο Πρόεδρος

† Ο Φθιώτιδος και Θαυμακού ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τά Μέλη

† Ο Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

† Ο Λαρίσης ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ο Χίου ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ο Δικαστικός Γραμματέας

Πρωθιερεύς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο,τι ακριβές αντίγραφον

Αθήναις τή 29η Νοεμβρίου 1980

Ο Δικαστικός Γραμματέας

Πρωθιερεύς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

πρός την διδασκαλίαν τῶν θείων Γραφῶν. Ειρηναῖος ὁ Λουγδούνων, Ιουσεῖνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς, Ἀθηνᾶγόρας ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς, ὁ Πάνταινος, ὁ Κλήμης, ὁ Ὠριγένης, ὁ Ἰσπόλυτος, ὁ Νεοκαίσαρειας Γρηγόριος, ὁ πολὺς Ἰερσκιὰς, ὁ μέγας Διονύσιος Ἀλεξανδρείας, ἦσαν πάντες ἐντεθραμμένοι ἐν τῇ ἐλληνικῇ φιλοσοφίᾳ. Ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ἀπὸ τοῦ εἰδωλολάτρεως ἐχώριζεν αὐτοὺς, διὰ τοὺς διδασκάλους ὅμως τῆς Ἐκκλησίας ἡ φιλοσοφία ἦτο «ἡ ὑποβάθρα τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας».

Βεβαίως οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ διάκονοι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῶν ἰδιαίτερων ἱερῶν ἀρχῶν ἐν τῷ ναῷ, εἶχαν καὶ ἰδιαίτερον σχῆμα τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν καὶ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ. Ἀδιάφορον ἂν, πολλῶς κατὰ τοὺς δυσχεμελοῦς ἐκείνους καὶ σκληροῦς διὰ τοὺς χριστιανοὺς χρόνους ἡγανκάζοντο νὰ περικρύπτωσιν αὐτό. Τὸ σήμερον ἐν Τουρκίᾳ συμβαίνοντα εἶναι διδακτικώτατα. Ἐν ὁ Μουσταφὰ Κεμάλ, ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν θρησκευτικὴν πίστιν, κτίζων ἐπὶ τῆς ἁγίου τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ οἰκοδόμημα, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ πάσης θρησκευτικῆς ἐξωτερικῆς ἐκδηλώσεως, ἀπαγορεύσας, διὰ ἀνυπακούητων νομοθετημάτων, τὴν περιβολὴν εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν διαφόρων θρησκευμάτων τοῦ διακριτικοῦ αὐτῶν ἐνδύματος, ὅτε εἰς τὰς πέριξ τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ ἐπαύλειαι αὐτῶν παρεμύνουσιν ἄφωνοι καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς διαμαρτυρίας, οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν χριστιανικῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ὡς συλλογισθῇ ὁ «Πάνταινος» τί ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ, ὅτε ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Καيسάρων ἐκάθητο εἰς εἰδωλολάτρεας Νέρων ἡ Δέκιος ἡ Σεπτίμιος Σεβήρος ἡ Τραϊανὸς ἡ Διοκλητιανὸς καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῖς ἦσαν τόσον φρικώδεις καὶ ἀνήμεστοι τότε οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμοί, καθ' οὓς οἱ Χριστιανοὶ καταζητούμενοι, κατὰ ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἐσφαγιάζοντο, ὥστε οὔτε αὐτοί, οὔτε οἱ θρησκευτικοὶ αὐτῶν ἀρχηγοὶ ἐτόλμων νὰ προκύψωσιν ἐκ τῶν κρυφηγέτων αὐτῶν, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ παρουσιασθῶσιν δημοσίᾳ φέροντες τὸ ἰδιαίτερον αὐτῶν ἐνδύμα' οὐδ' ὅμως ὅθεν ἄπορον ἂν ὁ Ιουσεῖνος, ὁ Ἀθηνᾶγόρας, ὁ Ἡρακλῆς καὶ πᾶς ἄλλος ἔφερον, τὸ τῶν φιλοσόφων σχῆμα ἀνεκτὸν τοῖς κρατοῦσι. Τοῦτο ὅμως, ἐπανολεσθάνοντες, δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ἱερατικὸν τάγμα δὲν εἶχε ἰδιαίτερον σχῆμα περιβολῆς.

Οὐ μόνον ἐν τοῖς Ναοῖς οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι εἶχον τὰς λειτουργικὰς στολὰς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῶν εἶχον τὸ διακρινόν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦς ἄλλους πιστοῦς σχῆμα, τὸ ράβδον ἢ τὸ ράκος ὡς καθιερώθη ἐν τῇ συνεχείᾳ τῶν αἰώνων νὰ λέγηται τοῦτο. Καὶ οὐ μόνον οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ εἶχον τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῶν περιβολήν, ἀλλὰ καὶ οἱ κατώτεροι, οἱ θεραπευτοὶ ἢ μοναχοὶ καθορισμένοι, ἀπέβλεπον τὴν κοινὴν ἐσθῆτα ἐπισήμως, ὡς καὶ σήμερον δι' ἰδιαίτερας εὐχῆς ἀναλαμβάνοντες ἀνάλογον τοῦ θαυροῦ αὐτῶν ἐνδύμα, πο-

λύ πρὶν ἀναφανῶσιν ἀναχωρητοὶ τῆς ἐρήμου.

Ὁ «Πάνταινος» ἡγνόησε τὰ ἀδημοσίεута ἔργα τοῦ μεγάλου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Διονυσίου. Ἐν τὰ ἐγνώριζε αὐτά, δὲν θὰ ἐσπευδε νὰ γράψῃ τόσον ἀνισορρήτως τὰ ὅσα ἔγραψε. Ὁ μέγας οὗτος Πατήρ καὶ Πάπας Ἀλεξανδρείας περιγράφων τὰς τελετὰς τῆς καθιερώσεως τῶν διαφόρων ἱερατικῶν τάξεων, προκειμένου περὶ τῶν θεραπευτῶν—μοναχῶν, ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τί γράφει: «ὁ μὲν ἱερεὺς ἐσθῆτα ἐπιπροσθεὶς τοῦ θείου θυσιαστηρίου τὴν μοναχικὴν ἐπίκλησιν ἱερολογίων. Ὁ δὲ τελούμενος ὀπίσω τοῦ ἱερέως οὐκ ἄμφω τῷ πόδε κλίνων, οὐχὶ ἓνα τοῖν ποδῶν, οὐκ ἐπὶ κεφαλῇ ἔχων τὰ θεοπαράδοτα λόγια, μόνον δὲ τῷ ἱερεὶ παρεστὼς ἱερολογοῦντι τὴν ἐπ' αὐτῷ μυστικὴν ἐπίκλησιν. Τελέσας δὲ αὐτὴν ὁ ἱερεὺς, ἐπὶ τὸν τελούμενον ἐλθὼν, ἐπερωτᾷ πρῶτον αὐτὸν εἰ πάσαις ἀποτάσσεται ταῖς διαιρηταῖς οὐ μόνον ζωαῖς, ἀλλὰ καὶ φαντασίαις· εἰτα τὴν τελειωτάτην αὐτῷ ζωὴν ὑφηγεῖται μαρτυρούμενος ὅτι χρὴ αὐτὸν τῆς μέσης αὐτοῦ ὑπαναστηκέναι. Ταῦτα δὲ πάντα τοῦ τελουμένου προσεχῶς ὁμολογήσαντος, τῷ σταυροεἰδεὶ τύπῳ σφραγισάμενος αὐτὸν ὁ ἱερεὺς ἀποκείρει, τὴν τριπτὴν τῆς θείας μακαριότητος ἐπιθήσας ὑπόστασιν. Καὶ τὴν ἐσθῆτα πᾶσαν ἀπαμφίεσας, ἑτέραν ἀμφιέννυσσι τῶν ἄλλων ἱερῶν ἀνδρῶν ὅσοι πόρειασι, ἀσπασάμενος αὐτὸν κοινῶν ἀποτελεῖ τῶν θεαρχικῶν μυστηρίων» (Διον. περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, ἱερατικαὶ τελειώσεις).

Ἰσως ὅμως ὁ «Πάνταινος» θὰ ἐτόλμα νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὰ ἔργα ταῦτα τὴν πατρότητα τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρείας Διονυσίου, ἀντιγινωσκὼν πρὸς ὅσα σχετικῶς δημοσιεύονται εἰς τὸν ὀβελὸν αὐτοῦ «Ἐκκλησιαστικὸν Φάρον». Ἄλλ' ἔστω καὶ ἂν τὰ ἱερά αὐτά κείμενα ἐγράψαν οὐχὶ τὸν Γ', ἀλλὰ τὸν Δ' ἢ Ε' ἢ καὶ ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ Ζ' αἰῶνος, ἔχομεν πάλιν πρᾶξιν ἐκκλησιαστικὴν ἀδιόριστον ἐπὶ δέκα καὶ πέντε αἰῶνας! Ἐπὶ δέκα καὶ πέντε αἰῶνας οἱ τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὶ ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν ἐλαχιστοτάτων ἔφερον τὴν ἰδιαίτεραν αὐτῶν ἱερατικὴν στολήν, τὸ ράσον ἢ τὸ ράκος, ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλο ὄνομα καὶ ἂν ἔφεραν.

Εἰς ἐκ τῶν καλῶν ἐπιστημόνων ἡμῶν ὁ κ. Γεώργιος Α. Σωτηρίου δημοσιεύσας ἐν ἔτει 1919 ἐν τῷ «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ, Ἐκ» κω περιοδικῷ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης (ἐτος Γ' τευχ. 19 σελ. 237 καὶ ἐξῆς), ἰδιαίτερον πραγματεῖαν ὑπὸ τὸν τίτλον «περὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς τῶν Κληρικῶν», ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἐνδύμα τῶν Κληρικῶν κατ' οὐδὲν διέφερον τοῦ ἐνδύματος τῶν λαϊκῶν· «εἶναι λέγει σήμερον κοινῶς παραδεδεγμένον πλὴν τοῦ χρώματος κατ' οὐδὲν διέφερον τοῦ ἐνδύματος τῶν λαϊκῶν ἐν τε τῇ Ἀνατολικῇ καὶ τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ». Καὶ πάλιν «κατὰ τὰ ἀνωτέρω οἱ Κληρικοὶ τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς ἐποχῆς ἔφερον τὰ αὐτὰ ἐνδύματα μὲ τοὺς λαϊκοὺς (ἴτοι τὸν χιτῶνα καὶ τὸ ἱμάτιον), μὲ μόνην τὴν διαφορὰν,

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ»
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1980

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΪΣΙΟΣ
† Ὁ Πατρῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ
† Ὁ Λαρίσης ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
† Ὁ Ἀχαρνῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἀρχιμ. ΝΙΚΩΛΑΟΣ ΛΙΑΠΙΔΗΣ
Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ
Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΠΑΡΔΙΑΚΑΣ
Ἀρχιμ. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΟΥΡΤΕΣΗΣ
Πρωθιερεὺς ΜΙΧΑΗΛ ΣΙΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
Πρεσβ. ΠΑΝΑΓ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Μοναχὸς ΣΙΜΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΒΕΛΙΑΣ
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΔΗΜΗΤΡΕΛΛΟΣ
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Διεύθυνσις Συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν, εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ, πλουσίαν τὴν ἐκ τοῦ Θεοδότημονος Σιγηλαίου Χαρὸν καὶ Χάριν, τὸν δὲ Νέον Ἐνιαυτὸν Εὐλογημένον παρὰ Κυρίου.

ὅτι ταῦτα διὰ τὸ σεμνὸν καὶ σοβαρὸν εἶχον μέλαν χρῶμα, ἀπεφεύγετο δὲ ἡ χρῆσις ἐπιδεικτικῶν ἐνδυμάτων...». Καὶ πάλιν ἐν τῷ τελικῷ αὐτοῦ συμπεράσματι «ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐξετάσεως τοῦ ἐνδύματος καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδον τῆς Τουρκοκρατίας συνάγεται, ὅτι τὸ ἐνδυμα τοῦ κλήρου ἦτο καὶ μετὰ τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὅσον ἀφορᾷ τοῦλάχιστον τὸν κατώτερον κλῆρον, ὅμοιον πρὸς τὸ ἐνδυμα τῶν λαϊκῶν» φρονεῖ δὲ ὅτι «ἐπιβάλλεται πλέον ἡ μεταβολὴ τοῦ ράσου, ἥτις μεγάλως θέλει συμβάλει εἰς τὴν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τοῦ Κληρικοῦ!». Ὁ σοφὸς Καθηγητὴς οὕτω ἐφρόνει ἐκ καλῆς πάντως προθέσεως, πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ θὰ μετέβαλε γνώμην τόσον περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς ἀμφιέσεως τῶν Κληρικῶν, ὅσον καὶ διὰ τινὰ ἄλλα σημεῖα τῆς μελέτης του, ἥτις παρουσιάζει κενὰ τινά, τοῦθ' ὅπερ ἀνομολογεῖ καὶ ὁ φιλαλήθης συγγραφεὺς γράφων «ὥς πρὸς τὰς παρατηρηθησάμενας τυχόν ἐλλείψεις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἀρχιμ. Κύριλλος Κουρτέσης
Ἀρχιμ. Μελέτιος Ζευγάνης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

- Α) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἑτησίως
Β) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἑτησίως
Γ) Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΣ

Ναυαρίχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

μελέτη, ὥς καὶ ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν, πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὁ ἀναγνώστης ὅτι πρῶτην ἤδη φοράν ἐξετάζεται συστηματικῶς τὸ ζήτημα τοῦτο, θὰ λογισθῶμεν δὲ εὐτυχεῖς ἂν ἴδωμεν διορθώσεις τῶν ὑφ' ἡμῶν ἀναγραφόμενων ἐκ μέρους σοφῶν Ἱεραρχῶν, ἢ ἄλλων ἐπιλέκτων μελῶν τοῦ κλήρου καὶ τῶν γραμμάτων».

Ἡμεῖς χωρὶς νὰ εἰμεθα σοφοί, ἤδη ἐν τῇ ἀνακινήσει τοῦ ζητήματος περὶ ράσου, ἂν καὶ ἔχομεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Συγγραφέως, ἐν τούτοις ἀπησχολημένοι εἰς τὰς ἄλλας μελέτας ἡμῶν, μὴ ἔχοντες δὲ ἄτυχῶς καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα συγγράμματα, ἀφοῦ ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη δὲν μᾶς δανείζει πλέον βιβλία, ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς χρησιμεύουν, κατ' ἀνάγκην ἀναγκαζόμεθα νὰ σιγήσωμεν, ἔχομεν ὅμως τὴν γνώμην ὅτι τὰ συμπεράσματα τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ ὅσον καὶ ἂν φρονεῖ ὅτι εἶναι κοινῶς παραδεδεγμένα, δὲν ἔχονται ἱστορικῆς ἀληθείας!

(Συνεχίζεται)